

Újfolyam

66. szám

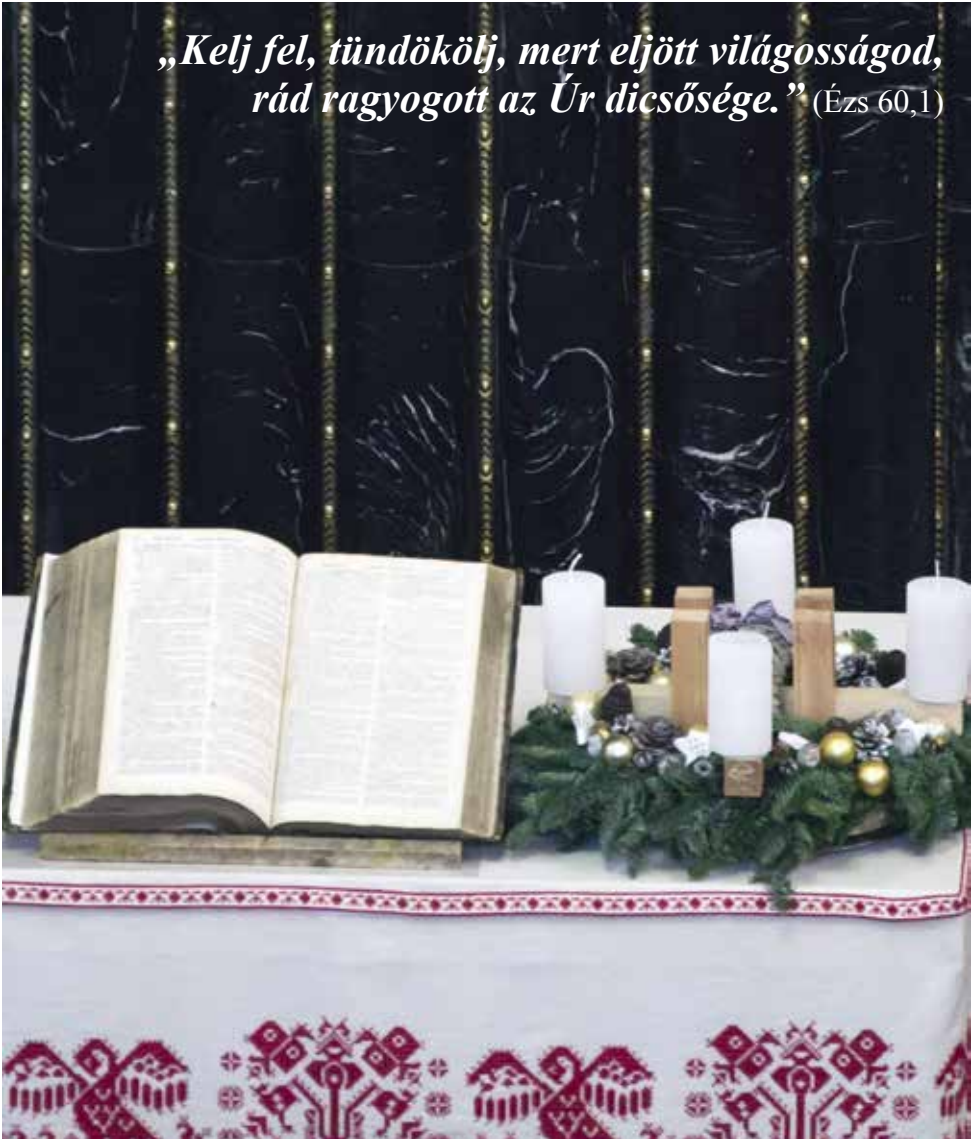
FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2016. december

*„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod,
réd ragyogott az Úr dicsősége.” (Ézs 60,1)*

TÜNDÖKLŐ ÉLET

„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.”

(Ézs 60,1)

Az Ószövetség evangélistájának is nevezett Ézsaiás próféta a karácsony titkát tárja elénk. Megmutatja, mit tett az Úr, és ez honnan hová vezet minket. Egyetlen mondat a Bibliából többet mond és ér, mint bármi más, amit mondhat vagy hallhat az ember a világban. Ugyanakkor a nagy szemfényvesztő, az ősellenség el akar kápráztatni, hogy a valóságot ne lássuk. Emelkedett hangulatot keltve csábít, csillogást kelt, de az egész illúzió, üres és hiábavaló. Az igazi helyett kínálja a hamisítványt.

Nagy kiváltságunk, hogy mi Isten szeretetébe vonva a valódit, az igazit ismerhetjük meg egyre jobban és jobban. Valóban úgy vagyunk, mint az ajándékot bontogató kisgyermek, aki a felfedezés örömeiben és lázában ég. De a menny ajándéka nem három napig tartó csoda, hanem örökre szól. Ezért az ünnep utáni levertség csak azok sajátja, akik a mulandóra építenek és nem a maradandóra. A valódi titkot felismerő és megtapasztaló ember nem levert lesz, hanem felemelt, nem kiborult, hanem derűs. Nézzük meg ennek a hátterét a hallott Igében.

Isten cselekvését fogalmazza meg a próféta így: „*eljött világosságod*”. Mi minden

van ebben a két szóban! „*Eljött*”, vagyis itt van, nem késett, megérkezett. Nem mi kerestük meg, találtunk rá, fedeztük fel, hoztuk el. Nem! Egyszerűen „*eljött*”. S ez az egyszerűen egy teremtés előtti örök tanácsvégzésben dőlt el. A bűneset után jelentetett ki először, s egy csodálatos előkészítés után, amikor betelt az idő, valósult meg. Mérhetetlen csoda mindez, az Örökkévaló Isten szeretet-tervének beteljesedése. Jézusban testté lett az Ige, eljött. Áthidalta a menny és a föld távolságát, az örökkévaló és az ideigvaló szakadékát, az Istent és embert elválasztó távolságot. Teljen meg a szívünk ennek a kicsiny szónak az örömhírével.

Ez azonban még teljesebb, ha belefeledkezünk a másik szóba: „*eljött világosságod*”. Vagyis egy nagyon személyes ajándékról hallunk itt. Hozzád érkezett a világosság, vagyis a te világosságod jött el. Aki felismeri és elhiszi ezt, az nem marad üres, nem marad szegény. Annak gazdag karácsonya és élete van, az nem panaszkodik, hanem dicsekszik. Milyen szomorú, amikor valaki azt mondja el, hogy hozzá senki sem megy el. Senki nem nyitja rá az ajtót. Emlékszem arra a látogatásra, amikor majd' két évtizeddel ezelőtt egy kicsi lakásba tértem be, ahol már egy éve kikapcsolta a szolgáltató az áramellátást. Isten kegyelméből aztán újra felgyulladt a fény, megint lett meleg, de ennél sokkal több történt. Oda is elérkezett a menynevei világosság, és Józsi bácsi lelki otthonra talált közöttünk, s hisszük, örök hazára odaát.

Mindez azt is megmutatja nekünk, hogy a világosság a sötétségben fénylik, vagyis ahova jött, az sötétben van. Isten nem véletlenül küldte el a világosságot, s nem véletlenül címezte nekem és neked. Ez azért van így, mert bizony nagy sötétségben van az ember.

Elveszítette az örök világosságot. Lehet ezt vitatni és lehet ezt tagadni, lehet dicsekedni a felvilágosultsággal vagy a megvilágosodással, csakhogy ez nem változtat a valóságon, mert az igazi világosság a világosság Atyjától való, onnan felülről. Az ember többnyire érti a fizikai világosság szerepét, de kevésbé a lelki világosság fontosságát. Tulajdonképpen nem is tudja, miről van szó. Nincs lelki világossága. Éppen ez az a sötétség, amit eloszlat Jézus Krisztus világossága. Nincs az ember számára másutt és máshonnan világosság, csak Jézus Krisztusban, de Benne eljött a világosság, neked szól: „*eljött világosságod*”.

S a próféta még többet mond. Mert nemcsak arról vall, hogy eljött a világosság, személyre szabottan hozzánk, hanem az is nyilvánvalóvá válik a kijelentésből, hogy Jézus Krisztusban ez a világosság ránk áradt, hiszen ezt olvastuk: „*rád ragyogott az Úr dicsősége.*” Ézsaiás próféta bizonyára sokszor látta a napfelkeltét Jeruzsálem fölött, ma is megcsodálják ezt a turisták, ez a világosság dicsfénybe vonja a várost. Átjárja és felmelegíti az épületeket és a benne lakókat. Jézus Krisztusban felragyogott és ránk ragyogott, aminek híjával szükölködünk. Mert Isten dicsősége olyan az egész embernek, testnek és léleknek, mint a napfény az élőknek. Nélküle nincs élet! Nem élet az élet. Itt, a földön az igazi „légkör” az ember számára az Isten dicsősége, erre teremtett bennünket. Jézusban felragyogott ez a kegyelemmel és igazsággal teljes dicsőség. Hiszen nem azért ragyog ránk, mert méltók vagyunk rá, éppen ellenkezőleg, azért, mert szükségünk van rá. Isten szeretete újat teremt bennünk az Ő világosságával, ránk ragyogásával, Jézus Krisztus odaadásával. S ez a legnagyobb ár, a legnagyobb áldozat, ami ezen a földön odaadatott. Mert nem Jézus születésébe került csupán, hanem az Ő halálába is. A Jézus

Krisztus váltságművében felragyogó dicsőség elkötelez bennünket, miközben megajándékoz. Így írja a próféta: „*Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.*”

„*Kelj fel*”, vagyis mozdít, mozgósít mindaz, ami érted történt és veled történik. Nem maradhatsz sötétben. Ébredj fel, ne álmodozz, ne higgy a szemfényvesztőnek, kelj fel, nem maradhatsz az éjszaka, a sötétség embere. Nem maradhatsz fekvve, ülve, nem maradhatsz a földön lesújtva, gyászban, árvaságban, kilátástalanságban, reménytelenségben. Kelj fel, mozdulj, mert minden a tiéd. Augustinus, hallva a felszólítást, „*Tolle lege! Tolle lege! Vedd és olvasd! Vedd és olvasd!*”, megtette, és a Római levélből ezt olvasta: „*az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltjük fel a világosság fegyvereit...*” (Róm 13,12–14). Mozdulni kell!

De még ennél is többről van szó, hiszen így halljuk az ősi próféciaiban: „*Kelj fel, tündökölj*”, vagyis ragyogj, tükrözd vissza a világosságot és a dicsőséget. A karácsony örömhíre, hogy Isten Jézus Krisztusban mindent elvégzett ahhoz, hogy ragyogó, tündöklő életed legyen. „*Tündökölj!*” Arról beszél, hogy ez méltó az Úrhoz, ez fejezi ki, mutatja meg, hogy mit cselekedett értünk és bennünk az Úr. Ehhez vezet el a karácsony nagy örömhíre! Sötétségből világosságba, elesettségből felemelkedésbe, fénytelenégből tündöklésbe. Nem a magunk tündöklése ez, hanem az Úr dicsőségének a visszatükröződése. Ez a tündöklés, ez a ragyogás a hívő ember bizonyágtétele ebben a sötét világban. Az Úr készlet, hogy ragyogjon az életed az Ő dicsőségére: „*Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.*”

Somogyi Péter lelkipásztor

NŐK ÉS AZ ÉRZELMEK

Női csendesnapunkon 120 nagymama, édesanya és fiatal lány volt együtt

Érzelemdúsabbak a nők? – tettük fel a kérdést az áhítat során. A tapasztalat és az agykutatás is egyértelműen alátámasztja ezt. A nőknél az agy egészében növekszik az aktivitás az érzelmek feltörésekor. Ezenkívül mindenre az érzelmeinkkel reagálunk. Ezek felszakadnak bennünk, zuhatagként elárasztanak, betöltenek, túlcsoordulnak, és elmondjuk, akinek csak tudjuk, hogy mit érzünk. Az *emotion* angol szó az *ex movere* latin kifejezésből ered, melynek jelentése: 'kimozdít', 'arrébb mozdít'. Merre visznek minket az érzelmeink? Mária énekét olvastuk a Lukács 1,46–55. szakaszból. Példa volt előttünk az Úr földi édesanyja, akiből a hála, öröm, boldogság, magasztalás, megelégedettség fakad fel. Természetes ez? Hiszen életveszélyben van abban a korban, mert házasság nélkül gyermeket vár. A Szentlélek által történik Jézus Krisztus születése, de ez a hitetlen ember szívének, szemének érthetetlen. Tele lehetne kérdéssel, panasszal, miérttel, aggódással, békétlenséggel. Mária azonban példa abban, ahogy dönt. Istenre, a szavára, kijelentésére, az ígéreteire fog hallgatni. Nemet mond az aggodalmaira. Mi ráállunk-e Isten szavára? Eljutott-e Isten magasztalásáig, az Úrban való örömg,

Zenei szolgálat a 2016-os női csendesnapon

ujjongásig az életünk? Szeretnénk-e fejlődni az érzelmeink kezelésében?

Ebben a kérdésben adott nagy segítséget a nap további része. Dr. Füzesi Zoltánné Judit gyógypedagógus, lelkész, intézményvezető szemléletes előadását élvezhettük. Isten különlegesen alkotott meg bennünket. Érző szívünk sok ajándékot hordoz számunkra. Sokszor mi jobban észreveszünk dolgokat, és nagyobb szívvel tudunk válaszolni. Mégis meg kell tanulni a helyén kezelni reakcióinkat. A legtöbb nőt az érzelmei vezetik. Ezért viharos változásokat él át. Mindezt pedig tapasztalja a környezete. Rögtön látszanak rajta a sokszor negatív reakciók. Jó volt végignézni az Igéből azt a válogatást, melyben a *nem-/hanem-*verseket gyűjtötte össze és vetítette ki. Isten nemcsak azt mondja valamire, hogy *Nem, ezt ne tedd!*, hanem helyette megmutatja az utat is. Vagyis hogy merre menjünk. Nagy képen láttuk kiabrázolja, hogy az életünk legyen hasonló ahhoz a vonathoz, melyet a tények vezetnek. Mindaz, amiről beszél velünk az Úr, amit kijelentett nekünk. Erre támaszkodjunk a hitünkkel. Majd a következő vagon az engedelmisség, az utolsó az érzelmek. Ha így élünk, akkor áldott hatások irányítják az életünket. Akkor az Úrban, a hitben, az engedelmisségben építő érzelmek töltenek be bennünket. Végül az előadás második felében egy negatív érzelméről, a haragról volt hosszabban szó. Hallhattuk Judit biztonyságtételét, ahogy ő megszabadult egy évtizedek óta hordozott haragtól. Hogy jutott el oda, hogy a jogos gyűlölet helyett a megbocsátás és szeretet töltse be szívét. Nagy kövekkel mutatta be a harag jelenlétét és a vele való állandó együttlétet az életünk-

ben. Jó volt látni, hogy a keresztt alá le lehet pakolni őket.

Férfiak, ifis fiúk terítették számunkra ebédre. Köszönjük most is a kedvességüket. Megtelt az ebédlő az asszonyok csapatával, és jókat beszélgettünk ebéd közben is. Majd a délutánt egy bizonyoságtétellel kezdtük. Istenes Rita, a VISZ (Vasárnapi Iskolai Szövetség) Budapesti vezető munkatársa egészen közel engedett a szívéhez minket. Sokaknak könnyes lett a szeme, ahogy hallgattuk őt. Megindító módon vallott arról, hogy milyen kísértéseket él át a szolgálatait nyomán, és milyen érzelmekkel kell harcolnia. Megtanította neki Isten, hogy ne hallgasson a gyötrő, elbizonytalanító hangokra. Most, amikor egy angliai szolgálatba is meghívták, különösen is fontos volt, hogy Isten szavára, vezetésére építse döntéseit, félelmeit, érzelmeit. Őszintén szólt a társ és a család hiányáról az életében, azonban az Úr hatalmas, megerősítő jelenlétéről is. Jó volt tapasztalni, ahogy Isten mélységeken és magasságokon, kérdésekben és győzelmekben vezet az életét. Végül csoportbeszélgetésben voltunk együtt nyolc csoportban. Mindenki nagyon aktívan hozzászólt a beszélgetéshez. Sok gondolatot

indított el a nap mindenki, amiről felszabadultan beszélgettünk. A résztvevők a következő véleményeket fogalmazták meg: *Áldott nap volt. Köszönöm Istennek, hogy itt lehettem. Nagyon hozzánk illő volt a téma. A három szolgálónak nagyon egységes volt a mondanivalója. Egymásra épültek a szolgálatok. Megragadott a téma. A következő hetekben is sokat gondolkoztam rajta. Az előadást nagyon jól illusztrálták a különböző bemutatott tárgyak, képek. Máshogy látom és kezelem ezek után az érzelmeimet.*

Lehet, hogy felmerül most a kedves Olvasóban: *Én nem voltam ott, pedig de jó lett volna!* Ezért már most jegyezzük be a naptárunkba: ha az Úr akarja, és élünk, akkor 2017. szeptember 23-án szombaton lesz a következő női csendesnap. Időben szóltunk? Mivel ez az év a reformáció 500 éves évfordulója lesz, ezért a reformációhoz kötődő asszonyok életéről, szolgálatáról tervezünk előadást. Ismerjük meg őket és vegyünk példát elkötelezett hitükről! *„...hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, akik értük meghalt és feltámadt.”* (2Kor 5,15)

Somogyiné Ficsor Krisztina

ISTEN CSODASOROZATA

Megújult orgonánkat világhírű előadóművészek szólaltatták meg októberben

Nálunk járt Jeremy S. Bruns, a Massachusetts cambridge-i Szent Pál Templom és Kórusiskola helyettes zeneigazgatója, Frédéric Blanc, a párizsi Notre-Dame d’Auteuil, és Olivier Latry, a párizsi Notre-Dame orgonistája. A holland előadóművészek, Sietze de Vriesnek, a groningeni Orgona Képzési Központ igazgatójának váratlan betegség miatt le kellett mondania budapesti látogatását, helyette Pálúr János adott koncertet. Átéthettük: „*a templomnál is nagyobb van itt.*” A fesztivált kétségkívül Olivier Latry előadása koronázta meg, a zsúfolásig telt templom közönsége háromszor tapsolta vissza. A művészek improvizációs virtuozitása, a zene szépsége mind-mind az Úrra irányította szíveinket. Az orgonaavató évad lassan végéhez közeledik. Ne feledkezzünk el Isten jótétemnyeiről, ne mondjuk azt, az orgonafelújításon túl vagyunk, jöhet a következő feladat. Igen, jöhet, de újra és újra idézzük fel Isten jó cselekedeteit, kegyelmének gazdagságát, ajándékait, s merítsünk ebből reményt! Pálúr Jánost és Olivier Latryt kérdeztük az őszi koncertsorozatról.

Pálúr János: I. Fasori Orgonafesztivál elnevezés alatt kivételes koncertsorozatra került sor templomunkban. Külföldi orgonisták, ráadásul a szakma nagy személyiségei mutatkoztak be az egyre növekvő létszámú hallgatóság előtt. Ennek azért tulajdonítok nagy jelentőséget, mert református templomainkban e hangversenyeknek pusztán létrejötte is sokat változtat az eddig kialakult képen, miszerint orgonáink elmaradnak az elképzelt ideális hangszer mögött, ahova érdemes lenne külföldi orgonaművészt meghívni.

Hiszen Nyugat-Európa nagy orgonaközpontjai – Németország, Franciaország, Hollandia – hangszereik és orgonistáik tekintetében is sok évszázados zenekultúránk ékszereinek számítanak, amiből ez a rendezvény csillantott meg néhány ritka szép darabot. Jeremy Bruns játéka megmutatta, hogy a zene világnyelve mennyire nem ismer határokat különböző kultúrák között. Frédéric Blanc mint Madame Duruflé utolsó tanítványa első kézből adta át a generációkon keresztül gazdagodó hagyomány ma is tartó elevenségét és élményét. Egy ilyen volumenű sorozatban a váratlan fejlemények is nagyobb erővel hatnak. Sietze de Vries érkezése előtt egy nappal értesített becsomagolt bőröndje mellől arról, hogy orvosa lemondatta vele koncertjeit, mert az ijesztő tünetek a stroke gyanúját sejtették. Jövő tavasszal a zeneakadémistáknak tartott kurzus keretén belül pótolja be ezt a kimaradását, és a genfi zsolttárokra játszott improvizációjának felvételét is már beterveztük. Ez a meglepetés egy gyors beugrást kívánt tőlem, így a fesztivál rádiófelvételeihez váratlanul én is hozzáadtam Sietze egyik tervezett darabját és a 90–91. zsolttárdallamra játszott improvizációm. Örülök, hogy Olivier Latrynak, a Notre-Dame orgonistájának koncertje az egyeztetések során a záró dátumra került, hiszen csodálatos összefoglalást kaptunk az új orgona lehetőségeiből, és utólag árurom el a kedves Olvasónak, hogy ebben a műfajban legavatottabb kezek által történt megszólaltatásban. Hátaladt szívvel éltem át mindazt a csodasorozatot, amit Isten vitt véghez a hangszer felépülése, felavatása és e fesztivállal való megünneplése során.

A FASORI ORGONA ALAPÍTVÁNY ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

Fasori Orgona Alapítvány – 11707024-20403144-00000000

„Vártam, hogy lássam az eredményt” – koncert után Olivier Latryval:

Olivier Latry 1995 óta a Párizsi Conservatoire tanára. Az ő tanítványa volt két éven át Pálúr János, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem tanára, gyülekezetünk kántora. A számos nemzetközi díjjal elismert Olivier Latry több mint ötven országban lépett már fel, saját magát a XVII–XX. századi francia orgonazene követének tartja, a több száz éves francia orgonistahagyomány egyik leghitelesebb képviselője, korunk egyik legnagyobb improvisateure.

– Nagyszerű koncertet adott október 25-én a Budapest-Fasori Református Egyházközség templomában, melyet utólag is köszönök a fasori gyülekezet nevében. Amikor kézhez kap egy meghívást, mi alapján dönti el, hogy vállalja a koncertet, mert gondolom, idő híján nem tud valamennyi felkérésnek eleget tenni?

– Nagyon nehéz volt megfelelő időpontot találni az utazásra, de végül örültem, hogy sikerült, s megvalósult a látogatás, különösen azért, mert lassan már húsz éve, párizsi tanulmányai óta baráti kapcsolatokat ápolok Pálúr Jánossal. János sokszor mesélt erről az orgonáról s a helyreállítási munkákról, ezért is nagyon vártam, hogy lássam az eredményt.

– Mi alapján állította össze a repertoárt, s miért épp a 90. zsoltárt választotta improvizációs témául?

– A koncerten elhangzó műveket az orgona karakteréhez, illetve a hallgatóság összetételéhez illeszkedően választottuk ki. János előzetesen küldött nekem orgonadispozíciót, amelynek figyelembevételével állítottam össze a programot, s elnyerte az ő tetszését is. Az improvizáció alapjául szolgáló zsoltár nem a személyes választásom. A témát ilyenkor az improvizáció pillanatában kapja az orgonista egy külső személytől. Ez az, ami megőrzi a zenei gesztusok ösztönösségét.

Olivier Latry orgonaművész

– Milyen emlékeket ébreszt a fasori templomban adott koncertje?

– A szervezés tökéletes volt. A nagy számban jelenlévő közönség értően és melegen fogadta játékomat. Ez komoly inspiráció egy művész számára.

– A koncert után még néhány napot Magyarországon töltött, több városba is ellátogatott. Mi fogta meg Önt leginkább?

– Mindig is lenyűgöző számomra, hogy milyen sok jó zenésszel találkozom ebben az országban. Közülük néhányan Párizsba jöttek tanulni, míg másokat itteni fellépéseim során ismertem meg. Az orgonazenére kétség kívül meghatározó befolyást gyakorolt a fájóan hiányzó Baróti István, aki annyit tett az orgonakultúráért Magyarországon.

Cseke Hajnalka

MI A TITKOD?

Fasori evangelizáció, 2016. november 7–13.

Hatalmas zöld kérdőjel a templom ajtajára kifüggesztett plakáton. Fölötte nagybetűs felirat a kérdéssel: *Mi a titkod?* Magára vonja a figyelmet, kíváncsívá tesz és gondolatokat indít el bárki szemlélőben, aki arrafelé megy az utcán: „De nagyon merészek itt, ebben a templomban! *Csak nem erről akarnak velem beszélni? Persze, vannak titkaim, de az nem tartozik senkire. Merthogy azért titkok!*” – Lehetek ilyen és ehhez hasonló reakciói az arra járóknak, s bízunk benne, néhányuk közelebb jött, elolvasta az evangelizáció hívogató plakátját részletesen is, a kíváncsisága nem lett kisebb, és a megjelölt napokon eljött templomunkba.

A bűnértékenységgel megáldott, gyakorló templomjárók, mi, faszoriak persze másként fogadhattuk a felírást és a hatalmas kérdőjelet: „Bizony, vannak titkaim, mint mindenkinek. *A köznapiak emberi életem részei, hozzá tartoznak világunkhoz, így működik az. De a bűneim, az emberek előtt titkos bűnök?! Hajaj! Azokkal bizony időnként el-el kell számolnom, hisz Isten előtt nincs, nem lehet titkom.*” Eszembe jut az Ige: „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.*” (1János 1,9). Hű és igaz Ő, no menjünk az evangelizációra, rám fér egy kis frissítés, tisztulás, jöhet dorgálás, tanítás is, itt a helyem!

Azután tovább olvasva a kiírt igeszakasz elejét még megnyugtatóbb a dolog: „*Valóban nagy az Isten tisztelő élet titka...*” Válaszunk is van: „Töreksem arra, hogy az én életem is ilyen legyen, szívesen elmélyülök a témában ezen a héten, hadd jöjjenek a részletek, készen vagyok befogadni, hallgatók az intésre, töreksem az Ige szerinti jóra.” Azután jönnek a következő sorok, a kezdetén: Aki... A titok, *Aki?* – Mégsem jól értem?

A hét öt napján, és befejezőleg vasárnap is Pataki András Dávid lelkipásztor szolgálataival tanulmányozhattuk részletesen, tagmondatonkénti bontásban Pál apostol Timóteushoz írt első levele 3. részének 16. versét: „*Valóban nagy az Isten tisztelő élet titka, Aki testben megjelent, lélekben igazolást nyert, anygialoknak látható lett, népek között híre terjedt, a világban hite ébredt, dicsőségben felvitetett.*” Hogyan lett Pál titkává Jézus, és hogyan lett azóta sok millió keresztyén titkává? Hogyan lehet a miénk is? Álljon itt rövid összefoglalásban! (A gyülekezet honlapján – fasor.hu – a hanganyag újra hallgatható.)

1. Jézus visszahódította a testet Isten számára. Nem megszabadítani akar bennünket a testünktől, amit sokszor teherként hordozunk, sőt Isten Fia maga is *testet öltött éretünk*, hogy megtanítsa a test megbecsülésére. Mi ki akarunk lépni a testünkből, Isten akarunk játszani, fessegetjük a testünk határait, amelyeket Isten valami nagyobbra szánt, hogy el tudjuk végezni azokat a dolgokat, amelyek nagyobbak, mintsem gondolkodásunk. Pál személye a példa előttünk, hogy a mi titkunkká is lehet az, hogy ilyen nyomorult, esendő testben is lehet teljes életet élni.

2. A Szentlélek a legtisztábban Jézus életén ragyogott át. Ott ismerhető meg igazán, milyen a Szentlélek munkája, ha Jézusra figyelünk. Vádlói elítélhetik ugyan, kereszthalált kell szenvednie, de a *Lélek Őt igazolja*. Ezt a Lelket kaphatjuk mi is. Ahogy Pál írja Timóteusnak: „*nem a félelemnek lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a józanság és a szeretet lelkét.*” (2Timóteus 1,7). Jézus minden tettet ez vezérli: nincs az az erő, mely legyőzhetné, hiába vádaskodtak ellene, a bölcsesség, a józanság lelke előtt vádlói is megszégyenül-

nek. És amikor bosszúból mégis keresztre adják, a szeretet lelke győzedelmeskedik Benne. Értük, vádlóiért és mindnyájunkért halt meg. Csak egy pillanatra tűnik úgy, hogy vereséget szenvedett, a halál pillanatában a kereszten, de akik hallották és tudták, minék kell következnie, azt is tudták, hogy ezért jött: megváltani a bűnösöket, minket.

3. Az angyalok, Isten teremtményei a láthatatlan világban a mennyei világ szolgálattevői. De az ember magasabb rendű náluk. Nekünk nem őket kell tisztelnünk. A Bibliában többször kapják Isten emberei az angyaltól a figyelmeztetést: ne őt imádják, ők szolgatársak, Isten méltó egyedül az imáadásra. Isten az embert nagyobb méltósággal ajándékozta meg, amikor a maga képére és hasonlatosságára teremtette meg, sőt Jézusban Ő maga vette fel az emberi testet, hogy bűneitől megváltsa. Miben követhetők mégis az angyalok? Ők Isten jelenlétében élnek, és mindig azt teszik, ami Isten akarata szerint való. Ez a tökéletesen Istent tisztelő élet. Nekünk is azt kellene élnünk. Milyen lehet az igazi, Istent tisztelő élet, amit mi is élhetünk? *Az angyalok, akiknek Jézus látható lett, csak Rá irányítják a figyelmüket. Az Istent tisztelő élet tehát Jézusra tekintő élet. Ezt fedezte fel Pál is, ezt követte életében, ezt ajánlotta Timóteusnak, és ajánlja nekünk is.*

4. *A hirt terjedt a népek között.* Miért titok ez? Pál hitvallásában végig ott van: minden, ami Jézus életében, szenvedésében, halálában és feltámadásában történik, az Isten cselekvése a mi megváltásunkért. Az is az Ő cselekvése, hogy terjed a népek között a Jézusban való hit. És ezt éppen Pál mondja, aki sok tízezer kilométeres missziói útjain „terjesztette” az evangéliumot? Igen, és mégsem a maga dicsőségének mondja, hanem élete titkának, mert minden mozzanata mögött Isten áll. És mi is, ha ismerjük Isten cselekvését, a titkot

Jézusban, mi is hirdetjük az evangéliumot, mert nem tudunk máshogy élni. Hirdetjük szóval, cselekedettel, életünk egészével a népek között: családjunkban, munkahelyünkön, szűkebb környezetünkben. Életünk legyen a tanújele: mi Jézushoz tartozunk. S talán kérdezhetik tőlünk is az emberek: *Mi a titkod?* Egyszerű lehet a mi válaszuk is: *Jézus.*

5. *A világban hite ébredt.* Valóban hittek, hisznek benne a világban? A világ ma hitetlen, sokszor siránkozunk miatta. Tehetetlennek érezzük magunkat, nem tehetünk ellene. És Pál korában? A Római Birodalom sok milliányi népességéhez képest milyen csekély az a néhány gyülekezet, amelyet Pál alapított. De ő szilárdan hitte, Isten cselekszik, és a világban megismerik Jézust és hisznek Benne. Ma sokan úgy vélik, rajtuk múlik, elég, ha hinni akarnak, és a helyére kerül minden az életükben. Pál élete, megtérése a damaszkuszi úton a legjobb példa arra, hogy még a hit sem a mi akarunktól függ, az is Isten műve, ezt is Ő munkálja bennünk. Pált maga Jézus szólítja meg, Ő ébreszt benne hitet, ami majd munkára, misszióra sarkallja a hátralevő életében egészen a mártírhalálig.

6. *Dicsőségben felvitetett* – állt a vasárnapi igehirdetés fókuszában, de lelkipásztorunk itt foglalta össze az egész hét tanulságait is: ahogy Pál feltárta, a titkunk – Jézus. A célunk – vele járnunk, földi életünk végén oda menni, ahol Ő van, de a mennybe csak egyetlen út vezet: Jézus. Oda csak Vele együtt lehet eljutni. Az Övéi odajutnak, ez Isten akarata. Jézus oltalmazza a mi életünket, mindazokét, akik szívükbe zárták Őt. Nem mi rendelkezünk a titokkal, a titok rendelkezik mivélünk. Jézus féltve őrzött kincse a mi életünk. Beteljesíti Isten akarátát: „*Annak, aki látja a Fiút, örök élete legyen!*” (János 6,40).

Kérjük Jézust, ismertesse meg velünk az Istent tisztelő élet titkát!

Széplaki György

KARÁCSONYI VÁSÁR

Fiataljaink tavalyi adventi előadásának szövegével készülünk az idei karácsonyra

A téren igazi karácsonyi hangulat uralkodott. A fenyőfákon színes égők villogtak, a közeli bolt kirakatai bámulatos árukat és még bámulatosabb kedvezményeket kínáltak. A vásári bódék sora tarka holmiktól roskadozott, és persze a tömeg is ott hullámzott, tolongott közöttük.

A színes forgatagban senkinek sem tűnt fel a lenvászonba öltözött férfi. Talán csak ruhája szokatlan fehérsége vonzotta a tekinteteket egy pillanatra. Senki sem látta, honnan jött, egyszer csak ott volt. Csendben figyelte az embereket, majd megállt két bódé között. Mellette, a nagy halom zokni mögül mogorva hang szólította meg.

– Kéregetni jött?

– Kéregetni? – a Fehér Ruhás elgondolkodva tekintett a kavargó emberáradatra. – Mit kaphatnék tőlük?

– Akkor minek álldogál itt?

– Ajándékot kínálok.

– Bolondítson másokat! – morgott mérgesen a hang. – Még egy szatyor sincs magánál.

– Nekem különleges ajándékaim vannak. A maga számára is.

A zokniárus elfordult, és többé szóra sem méltatta a különös embert. Sokáig senki sem figyelt a Fehér Ruhásra, míg végül megállt előtte egy fiatal, bundás nő.

– Mit árul? – kérdezte kíváncsian.

– Örök életet.

– Örök életet? – csodálkozott a bundás nő. – Úgy értsem, valamilyen csodatévő orvosságot, amitől tovább él az ember?

– Nem, én nem csak hosszabb életet, hanem örök életet kínálok.

– Én még fiatal vagyok, nem foglalkozom az örök élettel. Olyasmit keresek, amit a fára akaszthatok, vagy ami jól mutatna alatta.

Nincs magának valami igazi karácsonyi áruja? Kis betlehem, télapó, díszes gyertya vagy világító csillag?

– Nincs. De ezektől lesz szép a karácsonya?

– Ó, ezek olyan meghitt fényt és hangulatot árasztanak a szobában!

– A szobában. És a szívében? Az én ajándékom azt ragyogná be.

– Látom, nincs magánál, amit keresek. Hát viszontlátásra! – a bundás nő továbbindult, de pár lépés után tétován megállt. Látszott, habozik. Rövidesen magukkal sodorták a tülekedő emberek.

Estig még megálltak néhányan a Fehér Ruhás előtt. Volt, aki kinevette, volt, aki érdeklődött, de meg sem várta a választ.

Lassan fogyatkozott a tömeg, pakolni kezdtek az árusok. A Fehér Ruhás nem mozdult. Végül egy fiatal árus szólította meg.

– Látom, kezdő. Szerintem az a baj, hogy nem lehet észrevenni magát. Reklám, feltűnés kell ide! Például valami zene, amire táncolhatna, vagy mit tudom én. Higgye el, az emberek szeretik az ilyesmit. Maga meg itt áll csendben, és várja, hogy ők jöjjenek magához?

– Igen. Én végtelen utat tettem meg, hogy eljőjtek ide az örök élettel. Itt állok közöttük, nekik csak a kezüket kellene nyújtani érte.

– Legalább kiabáljon. Hallhatja, mások hogyan csinálják. Figyelje meg, ha kicsit erőszakosabb lesz, jobban fogy majd a portékája. Valamit tennie is kell.

– Én már mindent megtettem. Aki akarja, ebben a zajban is meghallhatja az én csöndemet, és a rengeteg áru között is megláthat engem.

A fiatalember kételkedve csóválta fejét.

– Ha nem, hát nem. De legalább csomagolja be szépen, nagyobbban, mutatósabbnak tűnik majd.

– Nem engedem, hogy bármi is eltakarja. Ha valakit igazán érdekel, megláthatja, hogy önmagában is milyen csodálatos. Csodálatosabb, mint a világ összes ajándéka együttvéve.

– Na, aztán magát nem lehet szerénynek nevezni. Várhat a vevőkre! Mi van, ha itt ázik-fázik karácsonyig és elad... mondjuk, csak egyet?

A Fehér Ruhás elmosolyodott.

– Várom azt az egy embert.

Másnap ismét a téren hullámozott a tömeg. A Fehér Ruhás is ott állt a helyén, kezében kicsi tábla, a következő felirattal: Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.

Elolvasta mindenki, aki arra járt, de most is kevesen álltak meg érdeklődni.

– Mit jelent az üdvözítő kegyelem? – kérdezte egy középkorú asszony.

– Azt jelenti, hogy aki megbánja bűneit, annak megbocsátatnak és örök életet kap – mondta a Fehér Ruhás.

– Ez nem rám vonatkozik. Én egész életemben mindig csak jót tettem másokkal, nekem nincsenek bűneim – lépett tovább az asszony sértődötten.

Hamarosan egy elegáns hölgy kezdte betűzgetni a tábla feliratát.

– Örök élet! – sóhajtotta. – Erre én is régóta vágyom. Ki ne szeretne örökké élni! Remélem, kölcsönösen jó üzletet kötünk. Most még sok vásárolnivalóm van, de hamarosan visszajövök. Holnap is lesz még?

– Én itt leszek. Szeretettel várom.

– Akkor jövök! Viszontlátásra.

De másnap, harmad- és negyednap is hiába várta a Fehér Ruhás a fogadkozó asszonyt. Ellenben megállt előtte egy férfi, aki komolyan érdeklődött.

– Üdvözítő kegyelem, örök élet. Ez az, amire feltétlenül szükségem van. Mennyiért adja?

– Ingyen megkaphatja. Az igazi ára megfizethetetlen. Ha egész életében erre gyűjtene,

Fiatalfiaink tavalyi adventi szolgálata

akkor sem vehetné meg. Én fizettem ki ön helyett is, hogy az öné lehessen.

– Ingyen adja? Ami ingyen van, az mindig gyanús. Egyébként is, maga azért fizetett, hogy nekem adja? Nem értem, hiszen nem is ismerjük egymást.

– Én ismerem önt. Látom szívében a zavart, ürességet és fájdalmat. Ezért kínálok az örök életet, hogy boldognak lássam.

A férfi megharagudott.

– Mi köze az én érzéseimhez? Ez az én magánügyem. Végül is, mi dolgunk egymással? Ingyen pedig nem kell. Én mindig mindenért jó pénzt fizetek!

A Fehér Ruhás szomorú szemmel pillantott a férfi után. A következő kíváncsiskodó egy kedves, egyszerű, idős néni volt, aki hosszan hallgatta az ajándékról szóló magyarázatot.

– Értem már. A bűnt eltörli, az összetört életet helyreállítja, a sebzett lelket meggyógyítja. Hát ez valóban csodálatos! Pontosan erre lenne szüksége a fiamnak! Én az ő számára kérnék!

– De én most a néninek akarom adni! Aztán őt is várom.

– Ugyan lelkem, nézzen rám, nekem nincs rá szükségem. Talán egyszer, később. De itt van szegény fiam... tudja, iszik... alkoholista. A felesége már elhagyta, teljesen összeomlott. Reggeltől estig miatta érzem magam.

– A néni nem tudja neki elvinni, jöjjön ide ő, majd átadom személyesen, és megszabadul az alkohol rabságából. De hadd adjam most a néninek.

– Nekem nem fontos. Majd egyszer. Ha nagy bajban leszek, megkeresem magát, eljövök érte. Addig is küldöm a fiamat.

De a fiú sem érkezett meg. A Fehér Ruhás ezerféle indokot hallott, miért nem kell az üdvözítő kegyelem és az örök élet. Pedig határtalan szeretettel gondolt ezekre az emberekre, és annyira vágyódott arra, hogy elfogadják ajándékát.

Az utolsó napon volt a legnagyobb forgalom. Az időből kifutott emberek kapkodva vásároltak össze mindent, amit előtte még fitymálva nézegettek. A végső nagy roham kifosztott harcmezővé változtatta a teret. Az árusok fáradtan értékelték, kinek hogy ment idén az üzlet. Egy-egy gúnyolódó vagy sajnálkozó észrevétellel a Fehér Ruhást is megcélozták. Egymás között csak szegény bolondnak csúfolták, és arra vártak, hogyan viseli majd nyilvánvaló kudarcát. De a gúnyolódók feszengeni, a sajnálkozók pirulni kezdtek tekintetétől. Az a furcsa érzés ébredt föl bennük, hogy nem ő vallott kudarcot. Megfigyelték tartását, ami mindvégig egyenes maradt, a ruhájára is hiába loccsant latyak, ugyanolyan ragyogó fehér, mint az első nap. És a szegény bolond még mindig a teret kémleli. Vár.

Pedig már csak néhányan lézengtek körülöttük. Egy szomorú arcú férfi mégis megállt a Fehér Ruhás előtt.

– Már többször láttam itt, olvastam a táblát is. Igazság szerint én már bevásároltam karácsonyra, nem is tudom, miért jöttem ma el.

A férfi a Fehér Ruhás szelíd szemébe nézett, és különös melegség járta át a szívét... Soha meg nem fogalmazott, mélyen elrejtett gondolatok törtek elő belőle.

– Úgy érzem, valami nagyon hiányzik. Már előre félek a karácsonytól, pedig minden évben örömmel várom. Aztán mikor eljön, nem tudok mit kezdeni vele. Ürességet, csalódást hoz magával. Talán a maga ajándéka... mit gondol, az üdvözítő kegyelem... az segítene?

– Azért kínálok.

A férfi sóvárogva nyújtotta felé kezét.

– Ó, annyira szeretném!

Jézus is a kezét nyújtotta felé. Sebes kezével megfogta a férfi kezét. Az árusok, akik figyelték a jelenetet, hiába meresztgették a szemüket, nem láttak semmit. Mit kapott ez az ember? Mitől derült föl egyszerre szomorú arca?

A férfi pedig érezte és tudta, hogy az a kéz nem csupán az ő tenyerét tartja, de egész lényét és életét is.

Mikor érkezett a szenteste, sok millió otthonban égett a gyertya, szóltak a karácsonyi énekek. Ott álltak az emberek legszebb ruhájukban a fa körül, és egymásra mosolyogtak. Mégis legtöbbször csak a pillanat

varázsát érezték, mely a gyertyák fényével együtt ellobban.

De volt egy otthon, ahonnan másfajta fény sugárzott. Volt egy család, melyben az öröm a karácsonyi ünnepek múltával sem ért véget.

Gyimóthy Dóra

(Gyimóthy Dóra–Luthár Márta–Zika Klára: *Gyere velem.* Porszem Kiadó, 2000)

WITTENBERGI ÜZENETEK

„Mutass utat halandóknak, / Fáradt Hozzád indulóknak,

Árva, sóvárgó földi lények, / Várjuk hõn áldott fényed.

Csöndesít lassan az idõ, / Sívár lelkiünk Feléd vágyik,

Hallgass meg, égi Teremtõnk, / Szívünk forrón Téged áhít.”

A fenti vers született meg Miklós testvérünk szívében az indulás előtt. Jól kifejezi mindenki közös vágyát, akik november 18–20-a hétvégéjén Wittenbergbe utaztunk gyülekezeti kirándulásra. Célunk az volt, hogy a reformáció 500 éves évfordulójához közeledve meglátogassuk a kiinduló helyet, és lelki üzeneteket merítsünk. Isten kegyelméből a hétvégébe sok minden befért: áhítat, imaközösségek, egyháztörténeti betekintések, látogatás a Schlosskirchébe, ahol Luther Márton kiszögezte 95 tételét, a Luther-múzeumba, a Melanchthon-múzeumba, a Luther-kertbe, a Cranach-udvarba. Sokat sétáltunk a gyö-

nyörű, régi városrészben, közben többször végignéztük a 95 ajtót, ahogy gyermekek és fiatalok fogalmazták meg a reformáció mai üzenetét. Örömmel találkoztunk kávé, süti mellett egy helyi gyülekezeti taggal, aki a mai gyülekezeti életről beszélt. Szintén gyülekezeti tag mutatta meg és értelmezte számunkra a Stadtkirche Lucas Cranach-festményeit. Itt vettünk részt vasárnap istentiszteleten is. Végül hadd adjuk át ajándékként a gyülekezet számára rövid lelki gondolatainkat, melyeket egy-két mondatban fogalmaztunk meg a résztvevők. Milyen üzenetet kaptunk a Wittenbergi hétvégén?

Fasori Testvéreink a Schlosskirche előtt

Múltunk nélkül nincs jelenünk és nem lesz jövőnk! (D. Zs.) Megdöbbenő közelségben éreztük a történelmet, Luther és kortársaik világát, kiváltságosként. A jelen számomra ellentmondásosabb, mint az egykori múlt. Megérte eljönni, mindezt saját szemünkkel látni. (K. Cs.) Wittenberg múltját, valamint jelenét örömmel ismertem meg. (K. S.-né) Vissza a forráshoz! (K. Zs.) Megláthattuk a reformáció egyik kiindulópontját, amelynek máig ható ereje van. (J. D. B.) Urunk! Köszönjük hálával! Lelkünket sok újdonsággal megtölthettük örömünkre! Légy velünk továbbra is, hallgass meg minket! (G. M.) Engem nagyon megfogott a Luther-házban az első kép, ami fogadott minket: *Pünkösdi koncert*, Luther Márton a gyerekeivel énekel. Csodálatos a kép maga is, de legjobban Luther jóságos arca maradt meg bennem. Amíg ott álltam, végiggondoltam, hogy honnan indult, és mit végzett el benne Jézus Krisztus. Egy egyszerű családapa, aki ugyanakkor odaállt a wormszi Birodalmi Gyűlés elé a Szentlélek

erejével, és nem tagadta meg azt, amit a Lélek megértetett vele a Bibliából. Ugyanez a Lélek munkálkodik bennünk is. Vágyom arra, hogy bennem is munkáljon állhatatosságot, bátorságot, igaz hitet, erőt. (K. S. M.) „*Századok belépnek, kimennek...*” Az ódon város utcái, a templomok a múltba repítenek. Köszönöm a reformációt! Luther tanításaiban Jézusról tanúskodott. Ezt szeretném én is tenni a barátaimmal és mindenkor. (I.-né V.) Sokat tanultam az úton. Jó volt a testvérekkel lenni. (K. István) A türelmetlenség volt és lesz is minden baj okozója. Luther ezen a helyzeten próbált segíteni. Ez az ő hallatlan érdeme. Örök hála ezért a Mennyei Atyának. Egyébként mindig Istené az utolsó szó! (K. Imre) Erős vár a mi Istenünk! Engem nagyon megfogott a Luther-kert és az élő rózsa. Az a sok élő fa, amit a különböző, reformációból indult felekezetek ültettek, és most a friss levegőt táplálják. Ehhez illő volt nagyon az istentisztelet Igéje: „*Én vagyok az Alfa és az Omega, ezt mondja az Úr, az Isten, aki van, aki volt, és aki eljövendő, a mindenható.*” (Jelenések 1,8) (B. I.) Olyan kis cselekedetek, mint az, hogy Luther kiszögezte a 95 tételt, akár globális dolgokká fejlődhetnek. (I. E.) Olyan jó volt átélni, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, félévezred távolában is Ő tett szabaddá akkor, ahogyan ma is. Kegyelme, ereje hat át minket is, ahogyan a reformáció korában élő elődeinket is. (S. P.) Csak Isten Igéjét olvasva jutunk el az igazság felismeréséig. Adja Isten, hogy minél mélyebben értsük és ismerjük ma is a Szavát! (S. D.) A vasárnapi napi Ige: (Hóseás 6) „*Gyertek, térjünk vissza az Úrhoz...*” – egészen közel hozta az előző nap átélt múltat, amikor szintén ezt élhették meg az 500 évvel ezelőtt élt elődeink. Felemelő volt látni, hogy 450 magyar diák tanult a wittenbergi egyetemen. Magyar zászló alatt vonultak az egyetemi ünnepségekre. Bízom benne,

hogy a városnézés alatt kitartóan áztató eső szívünk kiszáradt talajáig is eljutott. (T. Zs.) A bensőséges gyülekezeti fogadtatás nagyon megfogott. Különösen az őszinte bizonyosságtétel, hogy a hívő embert bármely korban kívülállónak tekinti a világ. (T. O.) Nagyon izgalmas volt ilyen részletesen felfedezni a reformáció körülményeit és következményeit. Jól éreztem magam. Átélném újra. (J. Gy.) Nagyon érdekes volt megnézni egy olyan történelmi város helyszíneit, ahol egyházunk egyik legfontosabb eseménye játszódott 499 évvel ezelőtt. (S. D.) Jó volt látni, hogy pár embernek a Biblia szerinti hite mennyi mindent tud újítani, és micsoda felvilágosodást tud hozni emberek szívébe. Wittenberg azért csodálatos, mert az emberek felvilágosodása és a reformáció hagyományának tisztelete már 500 éves lesz. (S. M.) Én két igei üzenetet adok ajándékba: az első és az utolsó szó az Istené. Ez a mi

reménységünk. Soha nem a halálé az utolsó szó. A másik: ne a fakérget rágcsáljuk, ha ehetünk igazi tápláló eledelt is. (Gy. E.) Nagyon építő végiggondolni a reformátorok életét és munkásságát. Példát meríteni belőle. Vajon igaz vagy hamis a hitünk? Jézus élő hitet akar nekünk adni. Olyan jó volt látni Luther szobrát is a főtéren a felirattal: „*Nem tehetek mást, mint megvallom a hitemet!*” Ugyanilyen biztosan emelkedett a 285 fa a Luther-kertben. Hirdették az új életet Jézus Krisztusban. (S. F. K.) Wittenbergbe való megérkezésünk és ott tartózkodásunk a református hitünk szimbóluma is lehetne: ahogy a keresztyénség a sötétségből Wittenbergbe megérkezett az igaz hit forrásához, a Bibliához, úgy érkezünk meg este mi is a sötétségben, hogy másnap a világosságban a látni- és hallanivalók után megismerhessük a tiszta forrást. (V. G.-né)

24 gyülekezeti tag és wittenbergi felfedező

Luther templomában

FASORI VERSEK

Advent

Megállva most, elcsitulva,
elrendezve ezt, azt,
mindent, mi a lélekben van.
Feledve rohanást, listákat, tömeget,
várakozásnak adva magam,
ünnepre hangolódva, még ha nincs is
hó, csak lucskok, még ha a díszek mögött
ott is a szegénység, a baj,
feledve napok sorolását, az iszonyú
pörgést, fényt várva jaj,
de jó lenne. Csak egy percre megállva,
gyújtva gyertyát koszorún,
gondolva holtakra, élőkre,
szépen, rendben, amire kell,
az egyre inkább elvesző lényegre.
S tudva, a fény eljön az idén is,
mert gyermek születik, új csillag az égen,
s bízva, bízva, bízva Isten örök ígéletében.

Draskóczi Ágnes

Ima

Uram, köszönöm, hogy megszólítottál,
Hogy a keskeny úton elindítottál.
Bizony, sokszor nehéz az út, elesünk,
De Te kegyelmes vagy, felemelsz,
Magadhoz vonsz, átölelsz,
Erőt adsz, hogy tovább menjünk,
S az út végén, az örök életben
Megpihenjünk.
Ámen

Kovácsné Gitta

Stanzák

Szemüveg, versesfüzet, dosszié.
Fehér lap, toll és dadogó szavak.
Korlátra madár száll, s röptül tovább
illékonyan, könnyen a pillanat.
Uram, te elhívtál. Hálából én
most milyen néven, hogy szólítsalak?
Te ismersz jól, hiszen Te formáltál,
bár testem por, érdemtelen salak.

És látod, oly nehéz letenni mind
a hirtelen meglátott bűnöket.
Ember vagyok. Kisértő gondolat
a szívembe akármikor jöhet.
Hisz itt van ő, ki szétdobál, és úz,
üldöz ezernyi csásbszava. Uram,
Te légy, ki óvva óv és bölcsen int,
hogy járjam általad jelölt utam.

Uram, úgy vágyom én, hogy öltsd Te rám
kegyelmed szép jelét, fehér ruhát.
Hogy hús patakként szívem mossa át
Igéd, s halljam a tisztaság szavát.
S ha már az életünk csak megcsalás,
hát vond magadhoz bántott gyermeked.
Uram, Tiéd vagyok. Áraszd ki rám
a Fényt, ki másnak még a fény lehet.

Draskóczi Ágnes
2016, nyári csendeshét

Asszonyom arca

*Ti, férfiak! Holnap reggel nézzetek a feleségetekre,
és vizsgáljátok meg, milyennek látjátok őt!* (Valahogy így
hangzott el a pszichológus házaspár előadásának a végén.)

Derengő hajnal, alig szűrődik be fény a szobánkba,
csak a függönyök közötti rés enged egy keveset.
Koránkelő vagyok, s mint máskor is, nesztelen,
kerülve a legkisebb zajt is, próbálok kiosonni.
Az ajtóból még visszatekintek, mozdult-e, ébred-e
párom, jaj, nem akarnám, nyugtalan álma volt!
Forgás, szuszogás jelezte az éj felén túl is, éber.
Gyógyszerét még halogatja, hátha elalszik így is.
Meg hát engem véd, tudom, fel ne verjen a zajjal!
Ágya most egyetlen kékesfehér folt a homályban,
rossz-álom-gyúrte párnája emelkedik ki a fejnél,
rajta az ő feje, kicsavart, kényszerű pózban, még
úgy, ahogy végül is zisibbadó testét befogadta.
Kint csend, a fák koronája sötét, még messze a napfény,
bent a halk szuszogás, jóízű álmat kísérhet, még éji zene,
ez elég pihenést, s új napra elegendő erőt pótol.
Nézem az arcát, még a homályból is kitűnik, jól
látszik kis pírja, a kedves arcél ismerős vonala.
Haja rőt szín-kócos; hogy futna tükörhöz szaporán,
ha látná szememből, igencsak feldúlt most frizurája,
s bevetne kefét, fésűket, még a ritka fogút is fürge kezével:
Asszony, tetszeni akar. Én mondanám, úgyszincs kinek,
mert itt csak én vagyok, én meg... – kis döccel folytatom –
nem számítok, ahogy vagy, nekem az így is megfelel!
Látnám a haragot arcán, ily ostobán csak férfi felelhet...

Nézem az arcát, s a csendbe most tör be madárcserregés,
kicsit megrezzen ő is a hangra, hirtelen oldalra fordul,
szuszogása elcsitul kissé, szelíden hordja tovább az álom:
jó nézni, szép teste rugalmas, fény fut végig az ágyon,
arca simaságát, s barna hajának makrancos tincset
ámulva csodálom. Mi történt? A bőre, mint csecsemőé,
a takaró ráncai kisimulnak, az ágya most messze repül.
Térben, időben ott vagyok újra kettőnk ifjú korában.
Így néztem őt, és hányszor! Sok derűs, nyári reggelen...
S most vénülő szememmel, láss csodát! Újra láthatom,
már holtig láthatom, hozzám Istentől rendelt hitvesem.

Széplaki György
Balatonszárszó, 2016. augusztus 18.

Add, Uram!

Kiknek a megszokott a fontos,
S azokért, akiknek az új a lényeg,
Imádkozhassak értük,
Ha jönnek dermesztő napok,
Mikor éheznek, vacogva félnek.

Kik nem kérnek a tüzes trónból,
Mikor fáradnak tetteikkel,
Becsben csak élni szándékoznak,
Méltósággal, szolgálalekkel nélkül,
Együtt másokkal, kegyelemmel.

Kiket elkerül az ármány,
S árulókká árusból nem lesznek,
Kik élnek a tisztos múltból,
Kiknek a Haza szent,
S a jövőben remélnék.

Mikor kérnek, jusson nekik,
Övék legyen mind az,
Mi nemzetet töretlen éltet,
Áldassék valamennyi lépésük,
Mit társakért áldozattal tesznek.

Gránitz Miklós

EMBERT ÜLTETTÉL A NYAKUNKRA

Megemlékezés a kitelepítés áldozatairól

„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.

„Aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.” (Zsolt 50,23)

Ezzel a bibliai Igével emlékeztem az általunk szerkesztett könyvben Mikófalvára és a kitelepítetteket befogadó családokra Férjemmel és 11 még élő sorstársammal 2011-ben a kitelepítés 60. évfordulóján. Emlékoszlopot állítottunk a falunak, az utókornak szüleink emlékére és gyermekeinknek. Mert a budapesti kitelepítés máig feldolgozatlan, levéltárakban nehezen kutatható. 1951-től 1953-ig közel 14 ezer ártatlan embert a kommunista diktatúra jog- és tulajdonvesztéssel sújtott azzal a céllal, hogy a vidékről felkerült, Rákosi kormányát támogató emberek lakáshoz juthassanak. A kitelepítés másik célja a megfélemlítés és a nép ellenségévé vált, reakciónak nyilvánított budapesti családok szétbomlasztása volt. Magyarország 138 helységébe számúzták a kitelepítetteket rendőrhatalósági felügyelet mellett. Fegyveres ÁVH-sok kíséretében, 24 óra alatt kellett családok ezreinek felszámolni otthonukat és egzisztenciájukat.

Emlékoszlop Mikófalván

A Magyarországi Református Egyház zsinata október 14-én emlékezett meg az 1956-os forradalom 60 éves évfordulójáról. Az emlékzsinaton Bogárdi Szabó István, a Dunamelléki Egyházkerület püspöke, az MRE zsinatának lelkészi elnöke így fogalmazott: „*Adósok vagyunk megkövetni a forradalom után magukra hagyottakat, de adósok vagyunk hálával és igaz reménnyel emlékezni is. Ez pedig nem a kényszerek fogságába vetett közösség adóssága, hanem szabad elkötelezettség, hisz Isten megnyitotta az igazi élet titkát, hogy abban szabad, hálás, elkötelezett gyermekeként éljünk.*” Az ülésen részt vett és köszöntőt mondott Orbán Viktor miniszterelnök is, aki szerint „*1956 bebizonyította, hogy csak a tempomok tornyán lévő csillagok maradandóak.*” Az emlékzsinaton felsorolták azokat a református lelképásztorokat, akiket 1956 előtt kitelepítettek, börtönbe vetettek, bántalmaztak. A felsorolásban szerepelt két fasori lelkész is: Szabó Imre és Dobos Károly. Emlékezzünk meg ezért Szabó Imréről, akit szintén kitelepítettek a Fasorból és Budapestről. A megemlékezést író gyülekezeti tag szintén átélte családjával a kitelepítések idejét.

Avatóünnepség

1951. július 14-én szüleimmel 9 évesen én is a kitelepítés áldozatai lettünk, és Mikófalvára kerültünk. Családom bünei, hogy Édesapám ügyvéd volt, felmenői földbirtokosok, és a II. kerületben laktunk. Minket is az éjszaka leple alatt tiltottak ki Budapestről, mindössze egy kézi poggyással és 20 kilóval vagoníroztak be. Mint a többi budapesti, kuláknak csúfolt, szorgalmas parasztcsaládhoz kerültünk, kijelölt kényszerlakhelyre. Nem hagyhattuk el a falut, állandó megfigyelés alatt voltunk. Pokoli tervként arra számítottak, hogy az általuk „osztályellenségnek” titulált emberek, a kitelepítettek és befogadók egymásnak farkasai lesznek. Az isteni gondviselés Mikófalván nem engedte ezt a tervet végrehajtani.

Vallásos, katolikus, szorgalmas emberek lakták és lakják ma is a falut. Az 1920-as évek elején itt adták elő természetes környezetben Magyarországon először a falu lakosaival a passiójátékot. Ezek az emberek az '50-es évekre „zsiros kulákká”, osztályellenségé váltak. 1953-ban, Sztálin halála után kaphattunk csak amnesztiát úgy, hogy az eltulajdonított vagyont nem adták vissza, és a törvény a lakhatást Budapeستől 60 kilométerig engedélyezte. A családfőre hárult

a feladat, hogy szabaddá vált családjának létfeltételt biztosítson a semmiből.

Az egyházi személyeket és az internáló táborból szabadultakat sem kímélték. Szabó Imrét sem, aki 1951-ben a kitelepítettek oldalára állt segélycsomagok készítésével. A fasori egyházközség legmarkánsabb egyénisége volt, lelki ébredést élt át a gyülekezet a szolgálata alatt. Virágzó egyházi élet bontakozott ki körülötte. Isten megáldotta munkáját. Az Úr 1923. esztendejében, 32 éves korában megválasztották a fasori egyházközség élére. 28 éven át missziói tüzzel hirdette az Igét. A gyülekezetépítéshez fontosnak tartotta a református hitet vallók lélekszámának felmérését és a családlátogató szolgálatot. Széles körű szociális gondoskodást valósított meg. Tanoncotthonot működtetett az egyházközség, holland segítséggel létrehozták Budapest első református elemi iskoláját, amelyet Julianna királynőről neveztek el. Szolgálata 9. évében, 1932-ben a fasori gyülekezet teljes jogú anyaegyházközséggé vált, Budapest-Vilma királyné úti Református Egyházközség néven, és ebben az évben lett Szabó Imre a székesfőváros első esperese. Ez alkalomra saját pecsétet-címert választott a templomnak, amelyre a Mózes 2. könyvében leírt csipkebokor rajza került

a máig olvasható felirattal: „Ég, de meg nem emésztetik.” A II. világháborúban a két és fél hónapig tartó budapesti ostrom alatt Isten nem hagyta, hogy az Ő világa, a fasori templom, ahol élő Ige hangzik, elenyésszen. A keresztényi felelősség a menekültek ügye iránt nagy helytállást kívánt. A fasori templom Szabó Imrével az élen a zsidó gyerekek menedéke lett, majd a kommunizmus alatt a kitelepítettek. Mint ahogy Mózes találkozott a csipkebokornál Istennel, és elhívást kapott, ilyen elhívást kapott 22 évesen Szabó Imre az élő Krisztus előtt. Hitéletét naplóban, imafüzetekben vallotta meg 1914-től 1954-ig.

Az 1950-es évek elején Rákosi vezetésével szovjet nyomásra elkezdődött a politikai átrendeződés, majd az ezt követő internálások, kitelepítések. Szabó Imrét, az esperes-lelkipásztort, 1951-ben Rákosi Mátyás emerei kegyetlen és durva módon lemondásra kényszerítették az esperesi és fasori lelkipásztori tisztségéről. Az egyházi vezetés a vádat irántuk történt sérelmek felsorolásával támasztotta alá. 1952-ben családját többi sorstársához képest megkímélte az Úr az ÁVH-karhatalom elhurcolásától, de száműzték Bujba, egy kis

szabolcsi faluba. Indulás előtt naplójában így fohászzkodott az Úrhoz: „Édesatyám, nem félek elindulni, mert kezded fogom. Hadd maradjasak meg abban, amire eljuttattál.” Mint egész életében, ekkor is naplójában írva imádkozott, és kérte, hogy áldja meg az Úr azokat, akik Őt átkozzák, vegye el tőle az elkeseredést és önsajnálatot. A buji szolgálatot 1954-ig folytatta. A kilátástalanság, a fasori gyülekezet hiánya gyakran megbetegítette. Egy ilyen betegség miatt került Debrecenbe kórházba, hol műtét után már nem tudott felépülni. Bujba kerülése után három évre, 1955. január 27-én halt meg. Budapesti temetésén több ezer ember vett részt, ami akkor csendes tüntetésnek számított.

Voloncs Gáborné Andrea

Szabó Imre a konfirmandusokkal

PRESBITERI HÉTVEGE

Presbitereink családjaikkal a felvidéki Kovácspatakon októberben két napot töltöttek el az Ige mellett

GYÜLEKEZETI DIAKÓNIA

Az autós szolgálatról

„*Jutalmam, hogy tehetem!*” – hangzik a diakónia jelmondat, amelyet szolgálati csoportunk is magáénak vall. A 2016. év végéhez közeledve arról tudunk beszámolni, hogy az autós szolgálat aktív évet zár az Úr dicsőségére.

A csoportban tevékeny Testvéreket az Úr arra indította, hogy odaszánják idejüket, autójukat azokra a Testvérekre, akik számára fizikai nehézséget jelent eljutni a Farsorba az igei alkalmakra. Jelenleg 4-5 fő tevékenykedik aktívan. Nyitott a lehetőség mások számára is, hogy az Úr vezetésével bekapcsolódjanak a szolgálatba. (Jelentkezés a szolgálatvezetőnél.)

Nagy áldás van egy-egy szolgálói alkalmon, amikor megérkezünk tele kocsival egy délelőtti bibliaórára. A kedves Testvérek 92 évesen, 80 alatt és 80 felett örülnek, hogy eljutnak, részben a szolgálók segítségével az imaközösségbe, ahol Jézussal, igemagyarázattal és egymás hitének erősítésével, Testvérek bizonyágtételeivel is találkozhatnak, együtt lehetnek. Hasonlóan áldásos a Testvérek eljutása autóval az úrvacsorai istentiszteletre, esti evangelizációra, zenés áhítatra, szeretetvendégségre. Hálás szavakban, örömteli mosolyban Jézus Krisztust dicsőítjük,

hogy gondja van ránk. Megtapasztaljuk, hogy „*Az Úr csodásan működik...*”

Karácsonyra készülünk, Urunk Jézus Krisztus születésének megünneplésére, és a mi újjászületésünkre is a Szentlélek ereje, munkája által. Nyitott szívvel, vágyakozással kínáljuk az autós szolgálat igénybevételének lehetőségét. Imádsággal kérjük, hogy az igei alkalmakra minden Testvér eljusson, akit szíve, Isten Szentlelke indít. Egy Testvér se maradjon otthon, „*ha a lélek kész, de a test erőtlén*”, megtalálhatja a módját, hogy eljusson a templomba élő Ige hallgatására, istentiszteletre, élhet az Úrvacsora vételével. A jelentkezéseket várjuk a lelkesi hivatal telefonszámán (1/342-7311) minden hét pénteken 12 óráig, vagy a szolgálatvezetőnél a 30/212-6503-as mobilszámon név, cím, telefonszám megadásával. A jelentkezőkkel közvetlenül felvesszük a kapcsolatot a pontosítás érdekében.

„*Bízd az Úrra dolgadoit, akkor teljesülnek szándékaid. Mindent rendeltetésének megfelelően készít az Úr...*” (Péld 16,3–4)

*Szepesiné Páll Edit,
az autós szolgálat vezetője
a csoport nevében*

Bibliaórára autóval érkező Testvérek

BIZONYSÁGTÉTEL

„Velünk az Úr hatalmasan cselekedett”

Ildikót jó húsz éve ismerem, s utólag visszatekintve most októberben láttam meg, nem volt véletlen már az első találkozásunk sem. Egy sajtótájékoztatóról eljövöben az utcára kilépve láttam, hogy előttem halad pár méterrel. Hideg volt, esett az eső, arcunkba csapott a szél. Csak látásból ismertük egymást, de utánakiáltottam: „*Gyere ide, ne ázzál, Te is elférsz az ernyőm alatt!*” Megköszönte, s így mentünk végig a városon. Ildikó sok év múltán mesélte, jól esett neki, hogy belékaroltam. Nemcsak az eső miatt érezte magát „ázott verébnek”. Éppen elvált, egyedül nevelte kislányát, s az állása is bizonytalan volt. Ildikó nevetve emlékezett: „*Úgy mentél előre a Váci utcán, mint a győztes tábornok, az ernyődet kifordította a szél, de te csak azt mondogattad: Ne félj!, s mindenki utat engedett nekünk.*”

BIZONYSÁG

Az elmúlt húsz évben számtalanszor álltunk egymás mellett. Megtérésem idején titokzatos betegség gyengített. Sokszor lettem rosszul az utcán, elfogyott az erőm, szédültem, s a házfalak mellett mentem, hogy ha elesnék, legyen mibe kapaszkodnom. Egy alkalommal Ildikónak is említettem, hogy alig tudok egyik helyről a másikra eljutni. Rám nézett komoly arccal, s azt mondta: „*Akárhol is vagy, ha rosszul érzed magad, hívj fel, s azonnal odamegyek és segítek.*” Együtt sírtam vele, amikor elmesélte, hogy nem tudott elmenni az anyák napi ünnepségre, mert ügyeletes volt, s a munkaadója nem engedte el. A villamosról nézte, amint a kislánya összefont hajjal, fehér blúzban, kék aljban egyedül bandukol az iskola felé.

Később másféle nehézségekbe kerültünk, de mindegyikünknek volt egymáshoz egy-egy vigasztaló szava. Gondolkodásunkban azon-

ban egyre nyilvánvalóbbá vált a különbség. Világi tanácsai cseppet sem tetszettek az én Bibliát ismerő szívemnek. Volt, hogy finoman, máskor határozottan mondtam neki, mi a helyes a Szentírás szerint. Ekkor beszélt arról, hogy ő is hisz, s a nagymamája mélyen hívő emberként sokat imádkozott. Ez volt az a pont, amikor bizonytságot tettem, s elmondtam: sokáig azt gondoltam, Isten-hívő vagyok. De az nem Isten-hit, hogy ha bajban vagyunk, akkor könyörgünk, majd ha jobbra fordulnak a dolgok, éljük a magunk életét úgy, ahogy mi azt a legjobbnak gondoljuk. Hinni azt jelenti: radikálisan és örökre alárendelni az életünket Krisztusnak, s történjen bármi, engedelmeskedni a parancsolatainak! Innentől kezdve, amikor csak alkalom nyílt, beszéltem neki Jézus Krisztusról, arról, hogy mindenre elég az Ő váltságműve, s hogy a Bibliánál aktuálisabb, jobb könyv nincs, ha azt akarjuk, hogy az Isten által eltervezett keskeny úton haladjunk, s végül célba érkezzünk. Kezdetben jöttek az érvek: miért kellene neki oly sok mindent a lakásából és az életéből is kidobni? Miért ne lehetne ennek vagy annak örülni?

Egy alkalommal elkeseredetten számolt be arról, hogy a lakásába sorozatosan betörnek. Érthetetlen számára is, ami történik, mert semmi nem tűnik el, ám nyilvánvaló, hogy idegen jár ott. Volt, hogy a tolvaj éjszaka ment be hozzá, amikor ő aludt a nagyszobában, s egy üveget hagyott ott jelként. Három héten belül ötször nyitották ki a szuperbiztonságos ajtózárat, amit nem sokkal előtte csináltattott. Emlékszem, ezt követően felmentem hozzá, s öt-hat órán át boncolgattuk, mi történhetett. Esetleg valaki megfélemlítésből zaklatja és megy be hozzá? Mint Micimackó és Malacka, le-föl járkáltunk a lakásban, próbáltuk

megfejteti a rejtélyt. Közben imádkoztam, mígnem egy elejtett mondatából megtudtam, hogy aki az új biztonsági ajtót készítette, annál ottmaradt egy pótkulcs. Azt javasoltam neki, azonnal kérje el, s kérdezze meg, ki látogathatja öt éjszakánként hivatlanul.

ÉLETEMET MENTETTED MEG

Amint Ildikó visszakérte a kulcsot, a titokzatos betörések megszűntek. Új gondok jöttek azonban, amelyekre én már csak az Igével tudtam felelni. Egy alkalommal a 103. zsoltárt küldtem el neki e-mailben: *„A Dávidé. Áldjad, én lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Aki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé. Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal.”* Másnap jött a válasz: *„Hajni, az életemet mentetted meg, köszönöm.”* Ne nekem köszönd, hanem az Úrnak, mondtam. Ezt követően valahányszor kérdezett, majd megoldódott az ügye, már maga mondta: *„Tudom, ne neked köszönjem, hanem az Úrnak.”* Örültem belül, hogy Ildikó hallja az Úr hangját, az Ige nyilvánvalóan megszólította, ezért érzi úgy mindannyiszor, hogy az Ige segít neki, megmenti őt. Nem is álmodtam volna, hogy Isten szava valóságosan is kiment a halálból.

Most, október elején fahangon, elcsigázottan hívott fel, megszűnt a munkája. A bútorai össze vannak pakolva, hétfőn jöttek volna a festők, hogy kifessenek. A lánya külföldi egyetemen utolsó éves, diplomázna. Miből küldjön neki pénzt ezután, hogy ne hagyja abba a tanulmányait? Azt is hozzátette, vannak világi barátai, de kifejezetten arra kíváncsi, mi Isten szerint a helyes. Nem is fog mást tenni, mint amit tőlem hall. Mielőtt feljött

volna hozzám, imádkoztam, kértem az Urat, Ő mondja meg, miről beszéljek Ildikónak. A lelkem azt súgta, ne tegyek semmi különöset, egyszerűen olvassam fel neki a napi Igét, s magyarázzam meg, ha kéri. Így is tettem. Majd ezt követően azt mondtam neki, Isten nélkül semmi sem oldódik meg végérvényesen, ez a mostani helyzet sem. Kérte, imádkozzam érte, hogy legyen pénze és munkája. Azt feleltem, természetesen imádkozni fogok érte, de azt kérem, hogy cselekedje azt, amit Isten őfelőle eltervezett, mert mindig az Ő megoldásai a legjobbak. *„Mert akik Istent szeretik, minden javukra van.”* Futhatunk emberekhez, kérhetünk tőlük segítséget, kieszelhetünk dolgokat, kaphatunk pénzt és munkát is, ám ezek csak ideiglenes megoldást jelentenek.

„ÉN LEGYŐZTEM A VILÁGOT!”

Az Úr kezében vagyunk a legjobb helyen, Ő tudja, mi a számunkra a legjobb, azt kell kérni, hogy Ő egyengesse utunkat, s bármit ad, hálásan fogadjuk el. Az Úr hordozza az Övéi életét, egyet sem hagy elveszni közülük. Mindenkiről gondoskodik, de ehhez valóban az Övének kell lenni. Ildikó figyelmesen hallgatott. Miután elment, még kérte, mondjak neki egy Igét, ami bizonyítja, hogy mindig az igazság győz, s Krisztus őt is megmenti. *„Bízatok, én legyőztem a világot!”* – írtam neki sms-ben. Két nap múlva reggel hívott. A hangja szokatlanul lágy volt, majd azt mondta: *„Úgy tettem, ahogy mondtad, letérdeltem, s kértem Jézus Krisztus bocsánatát a bűneimre, s elfogadtam az Ő váltságáldozatát. Életem az Ő kezébe tettem, nagyon sokat imádkoztam, s teljesen rábíztam magam.”*

A rákövetkező napon munkát kapott. Új munkaadója megkérdezte, mennyi volt a fizetése, s megtoldotta még 50 ezer forinttal. Bútorait azóta visszatolták a helyükre, sok helyről sokféle anyagi támogatást kapott, s ki tudta fizetni a festőket. Ragyog a lakása, de

ami sokkal fontosabb: ragyog a lelke. Sokféle kérdése van, gondolkodása középpontjában azonban már az Úr áll. Nem akartam kedvét szegni, de fontosnak tartottam felhívni a figyelmét arra, Isten akkor is szeret bennünket, ha nem teljesíti a kérésünket. Mert nem sikerevangéliumunk van, hanem szeretetevangéliumunk. Abban mutatkozik meg az Ő irántunk való nagy szeretete, hogy egyszülött Fiát adta értünk. A nyomorúságban és szenvedésekben is megtapasztalhatjuk szeretetét, kegyelmét. Akkor is, ha nem teljesedik szívünk vágya. Egyik este azt írtam neki: „*Nagyon boldog vagyok, hogy látod az Úr jóságát.*” Ezt a választ küldte: „*Drága Hajni, nem tudom nem látni és nem érezni.*”

Cseke Hajnalka

KINCSES SZIGET

Bemutatkozik egy házi imakör

„*Senki sem sziget önmagában; mindenki a kontinens darabja, része az egésznek; ha egy rög a tengerbe hull, kevesebb lesz Európa, lehet az hegyfok, barátaid földje vagy saját birtokod.*” (John Donne: Imák felmerülő alkalmakra, XVII. elmélkedés)

Kontinensünk a Faszor, sőt az egyház, melynek Jézus vére által tagjai lehetünk. Szűkebb hazánk az Igekör. Nem független sziget, hanem a nagy kontinens része, mégis van külön arca, hangulata, sőt még helyi dialektusa is.

Az első telepeselek Demeter Zoliék és Devich Marciék voltak, akik egy nagybörzsönyi héten – még 11 évvel ezelőtt – rádöbbsentek, mennyire jó nekik közös családi áhítatot tartani. Majd bekapcsolódtak Vitéz Andrásék. A juliannás osztálytárs szüleivel való barátság behozta Szabó Gyusziékát, aztán jöttek Nyikos Laciék, Kovács Laciék, Hetei-Bakó Gyuriék. De hogyan is? Egyszerre volt vágy a már bennlévőkben arra, hogy azt, akit jobban megismertek, megszerettek a gyülekezeti alkalmakon, behívják a csoportba; és vágy az újonnan csatlakozókban a kíváncsiságon, izgatott várakozáson túl, hogy egy kisebb közösséghez tartozzanak a nagy gyülekezeten belül. Sőt az egyre növvő igények miatt Vitézék saját kört alapítottak. Aztán jöttek

Simongáti Gyözőék. A legfrissebb, egyúttal legfiatalabb pár, Ottmár Dávidék idén csatlakoztak. Az évek során volt némi változás a résztvevők személyében, így mára nyolc házaspár alkotja az Igekört.

Mit is csinálunk, ha együtt vagyunk? Elsősorban Igét vesézünk Kovács Laci vezetésével, vagyis egy igeszakaszt a mélységében vizsgálunk, értelmezünk, és addig vitatkozunk, amíg egyszer csak megvilágosodunk, és megértjük, hogy lehet ezt a saját életünkben valóságként megélni. A komoly gondolkodást általában egy ráhangoló feladat vezeti be, amelynek mindenkori neve a *pajkos népi játék*. Még akkor is, ha se nem pajkos, se nem népi – mert éppen igeversekről kell megállapítanunk, mi a közös bennük, és ha ez sikerült, már meg is tudjuk, mi lesz az aznapi téma. A veszés, vitázás után imádkozunk magunkért, a családjainkért, a gyülekezetért. Amikor még péntek esténként találkoztunk, bőséggel ettünk finomságot: szendvicset, süteményt, mert sokan munka után, vacsora nélkül érkeztek. Amióta vasárnap délután vannak az Igekörök, inkább csak csipegetjük a vasárnapi sütitket...

Télen, sőt idén már ősszel is elmentünk családostul kirándulni a budai hegyekbe. Az idei azért is különleges, mert sikerült elvesztenünk és megtalálnunk Gyuszit. A nyár előtt-

tí utolsó alkalmat pedig úgy szervezzük, hogy valamelyikünk kertjében szalonnát süthessünk, és hosszabban együtt legyünk.

Miket éltünk át együtt? Izgultunk és imádkoztunk lakáscseréért, aztán az imameghallgatás után költöztettük egymást; hálát adtunk Istennek a csodáért, hogy nem kell kiköltöznie azoknak a családoknak, akiknek a lakáshitel visszafizetésével voltak gondjaik. Meggyászoltuk az elvesztett gyermekeket, szülőket, és megünnepeltük az új gyerekek, sőt unokák érkezését, az esküvőt.

A gyülekezethez tartozásunk identitásunk része, ezért kell egy hely, ami egyszerre belső, és mégis elkülönül, akár a szigetcsoport egy szigete, ahol megbeszélhetjük az élményeinket, megoszthatjuk a gyülekezetről kialakult látásunkat, ütköztethetjük a véleményünket. Persze sokszor már tudjuk előre, kinek mi a véleménye egy helyzetről: ki fog csattanós választ adni, ki fog hosszasan igeszakaszokat idézni, ki fog régi ifipéldákkal előhozakodni, kinek lesz elvont válasza, ki az, aki legyint. De jó ez, mert kell, hogy a saját gondolatainkat mások gondolatainak a fényében vizsgáljuk. Ismerős, mégis kell.

Akartunk és akarunk együtt maradni, mert szerintünk nemcsak a fiatalkori énünknek volt része ez a közösség, de az öregkorinak is az lesz. Elnézve, hogy mennyit fáj a hátunk, vállunk, nyakunk, derekunk, nem is olyan nehéz elképzelni, milyen lesz egy alkalom tíz

év múlva... Ezért is váltottunk a fiatalos, dinamikus péntek esti fél 10-től éjfélig tartó alkalomról a konszolidáltabb vasárnap délutánra, mert egyre többen szunnyadtunk el, sőt kezdtünk horkolni a beszélgetések közepette, hirtelen felkapva a fejünket, hogy hol is tartottunk, kedves testvérek?

Ottmár Anna szerint a csoportunk keresztényiség a gyakorlatban. Igen, Krisztus közöttünk van. Összetart minket a barátság, és a barátságon túl Krisztus. Jó nekünk körben lenni, mert a fasori gyülekezetbe a város minden pontjáról gyűlünk össze, és nem látjuk egymást hétközben, fáradtan, idegesen, gondok között. Ezen segít a kéthetenkénti Igekör. A nagy kérdések, gondok, örömök elkísérnek minket ide, és ha odafelé menet még úgy is gondoltuk, hogy „*ez nem lényeges, kár lenne ezzel bárkit terhelni*”, a közösség melegében mégiscsak feloldódnak.

Gazdagok lennénk? Igen. Értékesek? Igen. Megajándékozottak? Igen. Mivel Krisztus testének tagjai vagyunk, Krisztus és a gyülekezet minden kincse minket gazdagít. De mint Krisztus testének tagjai a mi kincsünk a gyülekezetet gazdagítja. Alkalmaink túlmutatnak önmagukon. Ha megértünk egy Igét, a tudás a gyülekezeté, ha megvigasztaljuk egymást, a gyülekezetet szolgáljuk. Része vagyunk az egésznek, s hisszük, a mi Igekörünkkel is teljesebb a fasori gyülekezet.

Lázár Viktória

SZÜLŐI SZEMMEL

A kollégiumi családi istentiszteleten szolgált a 3. a osztály és az iskola énekkara

Készülnek. A szemükben ott az az izgatott csillogás, tudják, hogy ez más, ez nem egy sima iskolai nap, ez nem egy sima iskolai fellépés. Itt Neki is énekelnek.

A templomban halk morajlás. Többen vannak ma egy picivel, mint általában. Azok is eljöttek, akik nem ide járnak. Azok is, akik ritkábban járnak. Ma itt örülnek velünk, megtelik a szívük melegséggel, feltöltődnek... és talán jövő vasárnap is eljönnek. Azok is itt vannak, akik egyedül jöttek, hiszen ők is egy nagycsalád tagjai, itt senki nem magányos.

De már jönnek is az énekkarosok. Szépen felállnak, mosolyogva egymásra néznek az iskolapadban összeszokott jóbarátok, és kezdődik. Ragyog az arcuk egytől egyig, még annak a kamasznak is, aki szerint ciki énekelni.

Én már látom az én gyermekeim, és hálás vagyok. Azért, hogy vannak nekem, azért, hogy jó helyen vannak.

De mielőtt tényleg elsírnám magam, már kezd is az osztály, aki műsorral készült.

Kicsik még, aranyosak. Istenről szól minden szavuk, minden mozdulatuk. Talán még nem is tudják felfogni, milyen jó nekünk. Jó, hogy itt lehetünk, jó, hogy van miből meríteni, mikor elfáradunk. Mert bizony néha nehéz. Nehéz minden reggel felkelni, mosolyogva elindulni, és csak este találkozni. Nehéz nekik segíteni, amikor nem akarják, nehéz nekik nemet mondani, pedig tudjuk, hogy csak jót akarunk nekik. De jó nekünk. Jó, mert van egy náluk sokkal hatalmasabb, sokkal bölcsebb, egy nálunk sokkal jobb szülő, a mi Atyánk, akinek ha kezébe adjuk életünket, azzal nem hibázhatunk... a szárnyai alá vesz minket, ahol megnyugodhatunk. Ez a békesség tölt el bennünket egy juliannás családi istentiszteleten is.

Halk, kicsit zavart taps, hiszen itt nem illik tapsolni, de hát mégis csak a mi gyermekeink, és olyan ügyesek voltak.

„Mert én hűségdbem bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Énekelek az Úrnak, mert jót tett velem.” (Zsolt 13,6)

Sonjic Júlia

A Julianna iskola énekkara Tárnóczyné Varga Csenge kórusvezetővel a családi istentiszteleten

ÓVODAI HÍREK

„Csipkefa bimbója”

Úgy gondolom, hogy a gyülekezetek által fenntartott gyermekintézmények olyan szolgálatot jelentenek, amelyekről a fenntartók jól érezhetően gyümölcsöt remélhetnek. Tavasszal sokan léptek be az irodámba azzal a kíváncsisággal, hogy milyen óvoda ez a mi Csipkebokor óvodánk. „*Jó lenne-e itt a mi kisgyermekünknek?*” – kérdezték a szemek és a szájak. Óvodánk sok nehézséggel küzd, s éppen eközben tapasztaljuk meg, hogy mi a jó nálunk: az, hogy nem egyedül küzdünk, hanem itt van Isten köztünk. Ez adja a biztonságot, az előrehaladást felnőttek, gyerekek egyaránt. A beiratkozásra hívogató szórólapunkra ezért is írtuk rá Ruth könyvének szép mondatát: „*Legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izrael Istenétől, akinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél.*” (Ruth 2,12). Minden embernek, de az óvodás korú gyerekeknek különösen alapvető szüksége a biztonság. Ezt a biztonságot éljük meg ebben az óvodában nemcsak a felnőttek odaadásán keresztül, hanem Isten jelenlétében.

A Csipkebokor óvoda 2014 januárja óta két épületben működik. Imádkozunk szinte naponként azért, hogy az az Isten, akinek oltárainál még a veréb is talál fészket, rendelje ki nekünk a végleges, korszerű helyet. Fenntartónk amellett, hogy áldoz arra, hogy nehéz körülményeink ellenére fejlődni, korszerűsödni tudjunk, pályázattal igyekszik a megfelelő hely kialakítására fedezetet találni. Másrészt az a tény, hogy a Julianna iskolával kollégiumi közösségben egy intézményt alkotunk, lehetővé teszi, hogy a gyermekek életének egy nagyon izgalmas szakaszát szakmai és lelki odafigyeléssel kísérjük és segítsük.

Ennek érdekében elkezdtek az óvoda–iskola átmenetet segítő szakmai együttműködést az intézményen belül. Pedagógiai programunk sajátossága, hogy református keresztyén szellemiségben nevelünk, ami drága kincs, hiszen a kegyelmes Istenre alapoz. Pedagógiailag is nagy jelentőségű Kálvinnak az a gondolata, hogy mi Isten gyermekei lehetünk Krisztusért, s mint ilyenek élhetjük bátran az életünket. „*A fiak azonban, akikkel atyjuk gyengédebben és kiméletesen bánik, nem félnek a még csak megkezdett vagy félig kész vagy éppen hibás munkájukkal sem atyjuk elé lépni, mert abban bíznak, hogy engedelmisségük és szívbéli készségük kedves lesz atyjuknak, ha nem tudják is olyan tökéletesen elvégezni a rájuk bízottakat, ahogy azt atyjuk gondolta.*” (Institutio III.19.5.). Pedagógusként ezzel a szeretettel és türelemmel adunk teret a gyerekek próbálkozásainak, ezzel a hittel vállaljuk a nevelés felelősségét, bízzuk Istenre a gyermekeket és a családjaikat.

Ezzel a cikkel senkit nem akarunk meggyőzni arról, hogy mindent tökéletesen teszünk, hanem azt szeretnénk elmondani, hogy Isten előtt álló lelkiismerettel, Neki szolgálva és az Ő kegyelmére alapozva neveljük a gyermekeket, s bátorítjuk a szülőket, hogy ők is ezt tegyék. Az óvodában a felnőttek heti rendszerességgel vannak együtt az Ige mellett imaközösségben, a csoportokban dolgozók imádságban hordozzák a gyermekcsoportjuk tagjait, családjaikat. Naponta elcsendesedünk a gyermekek közösségében is áhítatra, minden héten feldolgozunk bibliai történeteket. Hálások vagyunk azért, hogy magunk mögött tudhatjuk a gyülekezet, a hívő szülők imádságait is. Szeretettel várunk óvodánkba minden családot, akik velünk együtt keresik Isten oltalmát gyermekeiknek.

Zila Péterné óvodavezető

„AZ ÉN KÁTÉM IS!” Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Káté*nak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez. Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11–19. Úrnapja kérdés–feleletei az Apostoli Hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a *Genfi Káté*ban fogalmazott meg a nagy reformátor.

Legutóbb a 19. Úrnapja kérdéskörén belül felismerhettük, hogy Isten mindenható uralkodásának, kormányzásának értelme és ereje a teremtett világ felett – Barth Károly szavaival szólva – nem más, mint a kegyelem és az élet uralmának megnyilatkozása Jézus Krisztusban. Ez belsőleg és közvetlenül a gyülekezetének adott lelki ajándékokban bontakozik ki, de külsőleg és közvetve a történelem általános és különös eseményeiben. Jézus Krisztus ennek az egész országnak az elrejtett Királya, aki az idők végén minden ember bírójaként jelenik meg.

Ezek ismeretében térünk rá a *Szentlélek Istenről* szóló kérdésekre. Korunkban különösen fontos, hogy a Lélekről tudjunk, és még inkább az, hogy a Lélek életünknek az egyetlen forrása legyen. Az egyház egyedül a Lélek által újulhat meg. Sokan az egyházban élnek, de azt sem hallották, hogy Isten elküldte az Ő Lelkét, és a Jézusban hívőket a Lélekkel ajándékozta meg (olvasandó: Apostolok Cselekedetei 19,2). A legtöbb embernek fogalma sincs arról, mit éreztek a tanítványok, amikor az Úr Jézus mennybe ragadtatott mellőlük. A gyávaság érzése töltötte el őket, akiket azzal bízott meg a mi Urunk, hogy legyenek tanúi, és vigyék a jó hírt a föld végső határáig... Bizonyára imádkoztak Őhozzá: segítségét kérték – és ebben a könyörgésben nemcsak együtt voltak, hanem együtt is éreztek. Aztán „*nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése támadt*”, és betöltötte a házat, amelyben összegyűltek, majd megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, amelyek rájuk szálltak, áttüzesítették a szívüket, megbátorították őket, és egyszerre alkalmassá lettek arra, hogy betöltsék a rájuk ruházott küldetést (Apostolok Cselekedetei 2. rész). A Szentlélek munkájában pünkösöd az üdvtörténeti választóvonal. Korábban egyesekben, most Isten egész népében munkálkodik és osztogatja az ajándékait. A költő ekképpen fogalmaz: „*Piros pünkösöd, szállj le a világra, / Taníts meg új nyelvre, új imára. / Oszlasd széjjel mindenütt az éjet, / Szeretetnek sugara, Szentlélek!*” (Reviczky Gyula: *Pünkösöd* – részlet).

A Szentlélek Istenről szóló tanítás világossá teszi számunkra azt, hogy sem személyes keresztény élet, sem közösségi egyházi élet nincs a Szentlélek munkája nélkül. Bár a Kátéban csak egyetlen rövid kérdést találunk, amely a Szentlélekről, annak lényegéről, munkájáról beszél, de ha végigolvassuk hitvallásunkat, azt látjuk, hogy a kérdés–feleletek egynegyed része konkrétan tanít a *Szentlélek munkájáról*. Nem definíciót kíván ugyanis adni a Szentlélekről, hanem azt akarja érzékeltetni, hogy a Szentlélek eleven, ható, működő erő, nem elvont istenfogalom.

A Káté a Szentlélek oldaláról világítja meg a szentháromság hitet, ugyanis a Szentlélek által mondhatjuk Úrnak Jézust, mint ahogy a Fiú által kapjuk a „Fiúság Lelkét”. Ő általa nevezhetjük Atyának Istent. Egyik sem természetes adottság, hanem Isten munkája mibennünk.

Olvassuk el a 20. Úrnapja kérdését és feleletét!

Mit hiszel a Szentlélekről?

Hiszem először, hogy Ő az Atyával és a Fiúval egyenlőképpen örök Isten. Másodszor, hogy Ő nekem is adatott, engem igaz hit által Krisztusnak és minden Ő jótéteményének részesévé tesz, vigasztal, és velem marad mindörökké.

Amikor hitvallástételünkben kimondjuk: „*Hiszek Szentlélekben*”, azt is megvalljuk, hogy Ő az Atyával és a Fiúval egyenlő örök Isten, akinek része volt az Atya munkájában a teremtésnél, ott volt az ember teremtésének s további történetének alakításában. A Szentlélek erősítette meg Jézust értünk való megáldoztatásában. A Bibliában azt olvassuk, hogy „*Az Isten Lélek...*” (János 4,24) – Istent imádni tehát csak a Lélek által lehet; máshol azt, hogy „*Az Úr pedig a Lélek...*” (2Korinthus 3,17) – vagyis a Lélek maga Jézus... és senki sem mondhatja: „*Jézus Úr*”, csakis a Szentlélek által (1Korinthus 12,3). Jézust igazán megismerni és Őt Úrként látni, vallani nem lehet másként, csak a Lélek által. Istent nem lehet ismerni Jézus nélkül, Jézust nem lehet ismerni a Lélek nélkül. S ahol a Szentlélek elkezd munkálkodni, ott Jézus Krisztus személye, váltságműve központi jelentőségű lesz, és ott a Krisztus-hit megerősödik. (Olvasandó még: Róma 8,11 és Galata 2,20.)

Melanchthon azt mondta: Krisztust megismerni annyi, mint *jótéteményeit* megismerni. Krisztus minden ajándékának a Lélek tesz részesévé: a Lélek részt ad nekem Krisztus isteni életéből, részt ad halálának, áldozatának titkából, és részt ad feltámadásának az erejéből. Csak a Szentlélek lehet az, aki Krisztust a lelkembe hozza és engem Krisztusba kapcsol. (A Káté a Szentlélek munkájára építi azt, ami a múlt eseményét összekapcsolja a jellel. Isten szava a Szentlélek által van jelen.) A Lélek *vigasztal*. A hívő ember ugyanis úgy él a világban, hogy ez a világ nem fogadja be, azaz idegenben jár, és sokszor ellenséges érzület veszi körül. Ámde nincs egyedül ebben a harcban – a vigasztalás csak egy a sokféle szolgálat közül, amelyet a Lélek végez értünk. Amikor Árva Bethlen Kata kisfia haldoklott, azt mondta szüleinek: „*Ne szomorkodjatok miattam, édesanyám asszonyom, mert az Úr Jézushoz megyek.*” A Szentírást idézte: „*Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?*” (Zsoltárok 56,5). Arról beszélt, hogy ott biztosan jobb dolga lesz, mint itt, a földön, és ő vigasztalta halálos ágya mellett lévő szüleit. Honnan volt ennek a kilenc éves gyermeknek ennyi ereje? Onnan, hogy sokat olvasta a Bibliát, sokat hallott az Úr Jézusról, és a Szentlélek hitet és erőt adott neki. Ma is kérhetjük Istentől Szentlelkének erejét, útmutatását, vigasztalását. Ő meghallgatja imádságunkat: a vigasztaló Szentlélek azon munkálkodik, hogy elviselhetővé tegye az ember életét, és betöltse Jézus Krisztus ígését: „*Nem hagyalak titeket árván, eljövök hozzátok*” (János 14,18). A Szentlélek a ma küzdelmeihez, feladataihoz adja bátorító-buzdító erejét. Olyan erőt kínál, amely teremtő és újjáteremtő erő. Az örökéletből pedig már előleget ad, és érezteti lelkünkben azt, amit Isten a jövőben készít minékünk. A Szentlélek legfelségesebb eszköze a szeretet – amikor szívünk megnyílik a másik ember előtt. Ezt fejezi ki egy szép evangélikus ének is: „*Szeretni: nem pusztá szó, / A szeretet élő való / Mi Jézustól tudjuk: mi az igaz szeretet, / Ki értünk emberré született.*”

szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

- ◆ **December 18., advent 4. vasárnapja** 10 óra karácsonyi családi istentisztelet
- ◆ **December 24. szombat 14:30-kor** karácsonyi istentisztelet
- ◆ **December 25. vasárnap, karácsony 1. napja 8 óra** istentisztelet úrvacsorával 10 óra istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermekistentisztelet öt korcsoportban) 17 óra istentisztelet úrvacsorával
- ◆ **December 26. hétfő, karácsony 2. napja 10 óra** istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermekistentisztelet két korcsoportban)
- ◆ **December 31. szombat 18 óra** óévi istentisztelet úrvacsorával, nagyovis és iskolás korosztály számára gyermekfoglalkozással
- ◆ **Január 1. vasárnap 10 óra** újévi istentisztelet (gyermekmegőrzés 3 éves korig, óvodás és iskolás korosztály számára gyermekfoglalkozás a Szabó Imre teremben)

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 óra
- ◆ **Siloám csoport** hétfőn 18 óra
- ◆ **Bibliaóra** kedd 10 óra
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Nagyífi bibliaóra** (18–25 évesig) szerda 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti bibliaóra** csütörtök 15 óra
- ◆ **Kisífi bibliaóra** (konfirmációtól 18 éves korig) péntek 17 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek 18 óra
- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai** 3–4. osztályos lányoknak és 5–8.-os fiúknak csütörtökön 16:30-tól 18 óráig, 5–8. osztályos lányoknak szerdán 14:15-től 15:30-ig

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8:30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órákor (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés)
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 órákor
- ◆ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján az istentiszteleten. Szülőknek, keresztszülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17:30-kor
- ◆ **Párapólok tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 órákor
- ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 órákor
- ◆ **Baba–mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtökén 9:30-tól 11:30-ig gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekén 18 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 órákor
- ◆ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Összevont közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekén 18 órákor
- ◆ **Páratlanok köre** a hónap első szombatján 16 órákor

PÁRATLANOK KÖRE

Új biblia- és imakör indult elvált, vagy gyermeküket egyedül nevelők számára minden hónap első szombatján 16-tól 18 óráig a Kovács Emil teremben.

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **December 18-án vasárnap istentisztelet után 16 óráig** adventi családi nap lesz, melyen vendégünk Cseri Kálmán nyugalmazott lelképásztor és felesége.
- * **Február 20-tól 24-ig, hétfőtől péntekig 18 órától** hitmélyítő hét, esti sorozat templomunkban.
- * **Március 5-én szombaton 10-től 14:30-ig** csendesnap férfiaknak a Szabó Imre teremben.

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Boross Attila és Boross Ivett gyermeke

Boross Lilla

Bodnárúk Gergely és Pikó Márta Eszter gyermeke

Bodnárúk Szonja Zselyke

Szabadi István és Edelmayer Kamilla gyermeke

Szabadi Olivér Domonkos

Koós Sándor és Szathmáry Erzsébet gyermeke

Koós Bence Péter

Kopasz Roland és Tokai Magdolna gyermeke

Kopasz Léna

Szeitz Áron és Uj-Jobbágy Judit gyermeke

Szeitz Antal Mihály

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

vasárnap: 9–10 és 11–12:30

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felelős szerkesztő: dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Kovács György

Korrektor: Diószegi Rita

2017. március 17–19. között Zilahról, a fenyvesi gyülekezetből egy csoport érkezik hozzánk. Keressük azokat a családokat, akik szívesen befogadnának egy-egy Testvért vagy családot otthonukba két éjszakára reggeli és ebéd biztosításával.

Kérjük a Testvéreket, hogy január végéig jelentkezzenek a lelkészi hivatalban.

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

1. A gyülekezet javára: Budapest-Fasori Református Egyházközség

10702019-19818049-52000001

2. Iskolánk javára: Szabó Imre Alapítvány

11707024-20304014-00000000

3. Óvodánk javára: Csipkebokor Református Óvodai Alapítvány

10702019-48081403-51100005

A Fásori Református Gyülekezet énekkara 1935 körül
Képes levelezőlap Csengő-Tschörner András gyűjteményéből

Kedves Gyerekek!

Arra gondoltunk, hogy karácsony közeledtével megpróbálunk egy színes melléklettel a kedvetekben járni, amiben az ünnepet érintő érdekességek és rejtvényes feladatok mellett kézműves ötletekkel is készültünk.

De mindezek előtt tekintsünk vissza az őszi *Gyerekkuckó*ban meghirdetett pályázat díjkiosztójára! 2016. november 13-án a gyerekeket az istentisztelet kezdésére a Szabó Imre terembe hívtuk össze, hogy közösen összegyűlve az őszi *Gyerekkuckó*-rejtvény megfejtőit és a címerről fogalmazást írókat jutalmazzuk. Énekszóval hívogattuk az érkezőket, és adtunk hálát Istenünknek. Összesen 9 megfejtés érkezett (2., 3. és 4. osztályos gyerekektől), akik közül 3 gyermek foglalkozott a címeres feladattal bővebben, így ők a karkötő mellé könyvjutalmat is kaptak: *Fürjes Zsófia* 2., valamint *Fürjes Máté* és *Székely Sámuel* 3. osztályos tanulók. Ezúton is gratulálunk nekik, örömmel olvastuk gondolataikat! (Képeket a fasor.hu honlapon találhattok az eseményről.)

Kori néni és SzemEszter

Újra eljött advent ideje. Tavaly már volt szó róla, hogy mit is jelent pontosan! Most az ezen időszakhoz kapcsolódó szokásokkal foglalkozunk. Az adventi koszorú őseit 1839-ben Johann H. Wichern német evangélikus lelkész készítette: december első napján egy felfüggesztett szekerkeréken 23 gyertyát helyezett el, melyek közül mindennap eggyel többet gyújtott meg karácsonyig. Ebből maradhatott fenn a vasárnapokhoz kötött 4 gyertya,

melyekhez a katolikus hagyomány a *bűnbánat* és *öröm* fogalmakat társítja, ezért lilát és rózsaszínt használ. A gyertyagyújtás sorrendjében a 3. gyertya színe rózsaszínű, mivel a bűnbánatba már egy kis öröm is keveredik, ahogy egyre közeledik a karácsony.

A protestáns hagyomány inkább négyféle bibliai eljövételről emlékezik meg a vasárnapokon. Bizonyára sokan ismerik közületek az *Adventi hírnök* című éneket, mely erről szól (Jézus a világba jött; Jézus az életedbe is eljöhét; akik meghalnak, s hittek Jézusban, azokért eljön Jézus; illetve a végítéletkor visszajön a Földre).

Az adventi naptár nagy sikere azonban már inkább a gyerekek „kissé türelmetlen” ajándékvárásának és egy ötletes anyukának köszönhető. Mi arra gondoltunk, hogy összeköthető akár e két szokás.

Kézműves ötlet:

Karácsonykor sokan díszítik otthonukat fényfüzérékkel. Látni színesen villogó ablakdíszeket, ledfüzéreket. Ezek a kellemes hangulat mellett egyéb üzenetet nem hordoznak. Pedig a fényről eszünkbe juthat Jézus Krisztus, akit az Atya megvilágosítóknak küldött nekünk. Készíthettek olyan szobadíszet, mely a karácsony igazi üzenetét hordozhatja, és ezt napra nap kiegészíthetitek egy-egy részlettel, amit saját adventi naptárotokba tehetek. (Nagyobb gyerekek esetleg jövőre meglephetik vele kisebb testvéreiket vagy akár szüleiket is.) Első napra egy papírgirlandot érdemes tenni, de gyűlhet több napon át, több részletből is. További napokon a díszek kerülhetnek rá, a 4 gyertya akár vasárnaponként, vagy fényfüzért helyettesítő papírfüzért fűzhetek, melynek az egyes „égőire” egy választott Ige szavait írhatjátok egyenként. Ezeket az alkatrészeket kell jól elosztani a karácsonyt megelőző 24 napra, és máris kész az adventi naptár, mely fokozatosan felépít egy adventi koszorút vagy girlandot, esetleg füzért. Még most sem késő ilyen beszédes díszet készíteni, reméljük, sokan meg is teszik, és otthonotok díszével a hozzátok érkező vendégek számára a karácsony igazi üzenetét is közvetítitek! Az alábbi képek ötletként szolgálhatnak számotokra:

1. Szókereső rejtvény

Az alábbi betűrengetegben 8 irányban kereshettek karácsonyhoz kötődő elbűjt szavakat. Ha mind a 24 szót megtaláltátok, felhasználásukkal meg is fogalmazhatjátok a karácsony igazi üzenetét. Megfejtéseiteket elküldhetitek nekünk: 2017. január 1-én 11 óráig ismét a gyűjtődobozba dobhatjátok (a Szabó Imre teremben és a Julianna iskola portáján) nevetekkel és évfolyamotokkal, valamint szüleitek nevével és telefonszámával. A legjobbkat kis ajándékkal jutalmazzuk januárban.

J	É	Z	U	S	X	Y	Y	Z	H	I	O	T	E	L	É	X	T	Y	Ö
Z	A	O	E	F	F	B	E	T	L	E	H	E	M	X	Ú	S	E	M	R
M	W	A	S	K	R	E	I	J	U	G	N	E	T	S	I	W	T	X	Ö
E	X	J	Y	R	Z	I	G	A	F	R	L	I	O	Ö	S	X	E	W	K
G	N	A	Ú	I	F	Z	J	W	S	E	M	N	A	N	S	A	R	S	S
S	B	N	F	S	L	T	A	T	Y	A	C	B	W	Ú	Y	N	E	É	Y
Z	A	D	A	Z	A	E	S	G	M	S	A	W	C	B	I	G	Z	Á	N
A	C	É	F	T	X	A	E	W	R	R	K	E	B	M	S	Y	S	N	O
B	Ö	K	Ú	U	Ö	V	M	C	X	E	Ü	W	Á	É	A	A	O	F	S
A	W	X	B	S	Y	L	B	O	U	I	L	W	G	A	L	L	I	S	C
D	Ü	G	N	E	Ú	V	E	F	E	W	D	J	B	N	I	Q	Á	É	Á
Í	P	Á	S	Z	T	O	R	N	G	O	T	T	Ö	U	H	U	S	I	R
T	Ö	L	S	V	C	R	M	Á	Ú	U	F	N	W	T	Z	H	Á	L	A
Y	V	I	L	Á	G	O	S	S	A	G	A	X	H	Y	T	Á	Ö	Ü	K
S	W	V	X	Y	Z	T	D	A	K	A	Z	S	L	E	S	J	Ú	W	Ö

2. Igerejtvény

Találjátok ki a képek jelentését! Ha a helyes szavakat találjátok meg a képekhez, és jól illesztitek hozzájuk a betűket, a hiányos mondat megfelelő helyeibe behelyettesítve mindez egy Bibliai Igét ad ki, karácsonyi üzenettel. (A 2. és 4. kép egy ellentétpárra szeretne utalni, ne a konkrét képre gondoljatok!) Ezt az Igét a János evangéliumában találhatjátok meg, ha keressétek.

1.

2.

„Én vagyok a
 1. 2. -a, aki
 engem követ, nem 3. -hat
 a 4. -ségben, hanem övé lesz
 az életnek 2. -a.”

3.

4.

3. Végül a legkisebbeknek is szeretnénk egy keresgélő színezővel kedveskedni.

Meg kell keresni a szánról leesett csomagokat. Hányat találtak?

